

ĒRĢĻU NOVADA ZIŅAS

Ērgļu novada pašvaldības informatīvais izdevums Nr. 5 (162)

2020. maijs

Īszīņa

Ilzes Daugiallo foto

✓ Mūsu novada Rūdolfa Blaumaņa memoriālmuzeja "Brakī" bijusī ilggadējā vadītāja, šobrīd muzeja vecākā speciāliste Anna Kuzina apbalvota ar valsts augsto apbalvojumu - Atzinības krustu un iecelta par Atzinības krusta komandieri. Valsts prezidenta Egila Levita un Ordeņu kapitula lēmums pieņemts par godu Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas gadadienai 4. maijā.

Sveicam Annu Kuzinu ar augsto valsts apbalvojumu, vēlām viņai stipru veselību un ieceru piepildījumu turpmākajā darbībā.

Pavasara darbi Ērgļu novada sociālās aprūpes centrā "KASTAŅĀS"

"Ai, darbiņi, ai, darbiņi, bez darbiņa nevarēju: darbiņš man prieku deva, pilnu klēti labības" - tā latviešu tautasdziesmās gadu gadiem lauku sētās ritinās darba spars. Marta beigās kārtīgs darba spars bija jūtams Ērgļu novada Sausnējas pagasta "Kastaņās", kur aprūpes centra teritorijā bija sabraukuši strādīgi latviešu ļaudis no **Ogres 54. Zemessardzes bataljona**. Zemessardzes vīri un sievas organizēja talku - zāģēja malku, skaldīja to un krāva aprūpes centra šķūnī. Gaisā lidoja skaidas, mastā sviņīgi plīvoja sarkanbaltsarkanais karogs, saulīte sildīja talcinieku vaigus. Un visiem par lielu prieku darbs tika paveikts, malka teju 100 m³ apmērā, skaisti sakrāmēta, tagad žūst un gaida nākamo ziemu. Malkas sagatavošana ir viens no pavasara darbiem, ko parasti veic mūsu stiprie kurinātāji, un darbos labprāt iesaistās arī aprūpes centra iemītnieki.

"Kastaņu" iemītnieki ar interesi vēroja notiekošo pagalmā: militārais transports, formās gērbtie ļaudis, pārvietojamā virtuvīte un pusdienu gatavošana ārā, kā arī, protams, čaklais Zemessargu pulks ar 50 dalībniekiem - ne jau bieži gadās ko tādu redzēt.

Ērgļu novada sociālās aprūpes centrā "Kastaņas" allaž gaisā virmo enerģija. Vecie ļaudis un invalīdi mūsu centrā ir aktīvi un valstī izsludinātās ārkārtas situācijas apstākļos joprojām ir noskaņoti pozitīvi. Darbinieki dara visu iespējamo, lai iemītnieki mūsu aprūpes centrā justos kā mājās, būtu aprūpēti atbilstoši vecumam, veseli ēduši un priecīgi.

Ikdienā rūpējamies arī par drošības pasākumu ievērošanu, ieturam noteikto distanci saskarsmē citam ar citu. Nebēdājam par klusi pavadītajām Lieldienām, jo zinām, ka nākamgad kā allaž varēsīm atkal kopā krāsot un ripināt olas, ar kādu patriotisku koncertu tad atzīmēsīm arī Latvijas Neatkarības atjaunošanas gadadienu - 4. maiju.

Mūsu zeme ir un vienmēr būs Latvija, patriotiskie Ogres 54. Zemessardzes bataljona dalībnieki ar vienas dienas darbu būs iesildījuši ne tikai aprūpes centra 22 krāsni, bet arī visu mūsu sirdis. Paldies!

Ieva Dūduma, Ērgļu novada sociālās aprūpes centra vadītāja
Evitas Vaskas foto

SIA „ŪDAS” maijs. Diagnoze: “Paliek labāk”

Kā jau minēju agrāk, visi cilvēki ir labi, kad piedzimst. Pēc tam viņi sāk dzīves skolu, citus mīl, citus sit, citi tiek aizmirsti. Tas ir tāpat kā podnieks veido no māla krūku. Ja to dara prasmīgi, tad izveidojas meistardarbs. Ja paslīd roka, tad izveidojas

fufelis, kuru var lietot, bet nav tāds, kā vajadzētu. Tā ir arī ar cilvēku. Iznāk tāds produkts, kādu ir izveidojusi dzīve. Ja vēl cilvēkam nav bijis laika aiziet uz skolu, kad stāstīja par miskastēm, tad sanāk nepareizi. Bet tāpēc jau ir dakteri un citi apzinīgie cilvēki, kuri izstāsta dzīves patiesību, kā būtu pareizi un, ja vajag, injicē dibenā sāpīgu poti. Lai paliek labāk. Man ir liels prieks, ka pēc vairākām epizodēm par netūrumiem Ērgļos situācija sāk uzlaboties. Ir sakārtoti trīs Brāļa poligoni - viens mežā, aiz tā saucamās „pazemes”, otrs - aiz bērnu dārza, trešais - pie mājām Rīgas ielā. Skaisti. Bet sakārtošana jau ir tikai seku likvidēšana, galvenais ir cēlonis - cilvēki, kuri nav noslēguši līgumus par atkritumu savākšanu. Tiešām prieks, ka mēneša laikā ir noslēgti 36 jauni līgumi par šmucēs savākšanu. Fantastiski! Paldies šiem cilvēkiem, kuriem atmodās sirdsapziņa! Būs vieglāk dzīvot. Tiem, kuriem tā vēl nav modusies, būs pote 30 eiro vērtībā, administratīvais sods, lai pamostos sirdsapziņa un pie reizes arī lai atgrieztos veselība. Ir palicis vēl viens sāpīgs atkritumu poligons pie Rīgas ielas 27, bet šeit bez sakārtošanas būs nepieciešamas nepatīkamas sarunas un šprīces. Jo kā tas var būt, ka NEVIENAM no tur dzīvojošajiem nav noslēgts līgums ar Pilsētvides servisu. Tas ir vienkārši murgs, šos pilsoņus vajadzētu rādīt televīzijā un piešķirt viņiem Lielo Dakšotāja ordeni. Bez zvaigznēm, vai arī tā saucamo trīs plastmasas pudeļu ordeni. Lai priecājas! Bet tiksim galā, vajag tikai gribēt. Galvenais ir prasot problēmu. Tautas frontes laikā man bija saruna ar tautieti no Austrālijas, ekologu, kurš teica: „Ja ir vairākas problēmas, sakārto tās pēc svarīguma. Tad iedomājies, ka esi suns un tev priekšā ir vairāki gaļas gabali. Iekodies lielākajā un nelaid vaļā, kamēr esi to apēdis. Tad skaties nākamā gabalu.” Ar pašvaldību esam nonākuši pie domas, ka izvietosim meža novērošanas video kameras dažās vietās. Kaut kur, kur cilvēkiem ir vēlme izmest savu lieko mantu. Tās ir bezvadu un domātas, lai fiksētu objektu,

zvēru mežā. Savā būtībā tas pilsonis, kurš piesārņo mežu vai apkārtni, ir kaut kas sliktāks par sliktāku. Zvēri jau tā nedara. Kādā kategorijā novietot vides piesārņotāju, nezinu. Varam izsludināt konkursu jauna vārda radīšanā. Videokameras tiks novietotas vietās, kur nav pamanāmas, bet nofotografē un nofilmē to objektu, kas tajā brīdī tur ir. Protams, izvietosim uzrakstus, ka Ērgļos tiek veikta video novērošana, lai šmucētāji to zinātu. Vienkārši. Tā arī darīsim.

Esam lielajā vīrusa laikā. Turamies, strādājam attālināti, kamēr neatnāks labāki laiki. Es ar lielu cieņu saku PALDIES visiem, kuri to izprot. Tas attiecas arī uz „ŪDU” darbību. Mēs strādājam tāpat, ja ir problēmas, tās risinām. Tikai vienīgā neērtība ir tā, ka nepieņemam maksājumus par komunālajiem pakalpojumiem klātienē. Lūdzu, veiciet tos internetbankā vai pastā, kamēr sāksim dzīvot pa vecam. Brīžiem gan rodas šaubas: vai pa vecam kādreiz būs iespējams. Bet ir jātic. Tāpat es ticu, ka ērgļenieši turpinās veikt maksājumus par ūdeni un kanalizāciju tāpat kā aprīļa mēnesī. Ir tāda sajūta, ka cilvēku apzinīgums ir spēcīgi pieaudzis. Tiešām vēlreiz - paldies!

Sāk parādīties vasaras pazīmes. Plaukst lapas, ziedēs koki, krūmi. Atlidojuši putni, kuri perē cālēnus. Tiek apstrādāti lauki, stādām kartupeļus. Bet ir viena pazīme, kuru es esmu novērojis vairākus gadus, kad laiks ir sausāks. Palielinās nelegālā ūdens ņemšana no brīvkāna pie Rīgas ielas 42. **NE-DRĪKST!** Tas ūdens ir paredzēts šo māju iedzīvotājiem, un neviens neiebildīs, ja kāds piepildīs trauku dzeršanai vai nomazgās seju. Bet iebildīsim, ja ūdens tiks pildīts mucās, vannās un vests projām. Pieķersim pie kannas (rokas), būs sods. Nevajag darīt sliktas lietas, jo tās pēc tam atnāks atpakaļ.

Sakārtotā vieta Rīgas ielā.

Nu kā bez pasakas! Nevar. Bet nopietnā laikā nopietna un īsa. "Dzīvoja mežā vecs vīrs. Viens pats, darīja visādus darbus un neskuma, jo nebija, kā priekšā skumt. Laiks šķīra dienu pēc dienas, mēnesi pēc mēneša. Jaunāks nekļuva. Tad viņš satika burvi, kurš netīšām gāja garām. Burvis jautāja: „Tu esi jau gados, kāda ir tava lielākā vēlēšanās, jo gadi rit?” “Zini,” teica vīrs, “kad aiziešu prom no šīs saules, vietā, kur es būšu, vēlos, lai nebūtu uzraksts: „Viņš dzīvoja no tāda līdz tādām laikiem, bet uzraksts: „Šeit guļ vīrs, kurš savas dzīves laikā izdarīja tādus un tādus darbus.”” Burvis pasmaidīja un aizejot teica: „Lai tev veicas!””

Lai veicas arī mums visiem!

Jura Šaudiņa,
SIA „ŪDAS” valdes locekļa, teksts un foto

ĒRĢĻU NOVADA PAŠVALDĪBAS DOMĒ

Pārskats par 2020. gada aprīļa domes sēdē lemtu

Sēžu norise tiek fiksēta audioierakstā, kuru var noklausīties pašvaldības mājaslapā:
www.ergli.lv

23. aprīļa domes kārtējā sēdē:

- ✓ Apstiprināja Ērgļu novada bāriņtiesas 2019. gada pārskata ziņojumu.
- ✓ Pieņēma Ērgļu novada pašvaldības domes saistošos noteikumus Nr.4 "Grozījumi Ērgļu novada pašvaldības 2017. gada 26. janvāra saistošajos noteikumos Nr.2 "Par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par maznodrošinātu Ērgļu novada pašvaldībā", nosakot, ka ģimene (persona) atzīstama par maznodrošinātu, ja tās vidējie ienākumi katram ģimenes loceklim pēdējo trīs mēnešu laikā nepārsniedz EUR 200 mēnesī.
- ✓ Pieņēma Ērgļu novada pašvaldības domes saistošos noteikumus Nr.5 "Grozījumi Ērgļu novada pašvaldības 2015. gada 26. marta saistošajos noteikumos Nr.7 "Par īpašuma izvērtēšanu, nosakot ģimenes atbilstību trūcīgas ģimenes (personas) statusam", nosakot, ka ģimene (persona), kura deklarējusi dzīvesvietu Ērgļu novada administratīvajā teritorijā, atzīstama par trūcīgu, ja tās ienākumi un materiālais stāvoklis katram ģimenes loceklim pēdējo trīs mēnešu laikā nepārsniedz EUR 150 mēnesī.
- ✓ Nolēma nodot lietojumā, izīrējot Ērgļu novada pašvaldībai piederošu dzīvokli, ģimenei ar mazgadīgu bērnu.
- ✓ Piešķīra papildu finansējumu EUR 20 000 apmērā R. Blaumaņa memoriālā muzeja "Braki" funkciju nodrošināšanai nelielas biroja ēkas uzstādīšanai.
- ✓ Izdarīja izmaiņas Darījumu ar lauksaimniecības zemi tiesiskuma izvērtēšanas komisijas sastāvā: komisijas priekšsēdētāja - Sausnējas pagasta pārvaldes vadītāja; komisijas locekļi - Ērgļu novada bāriņtiesas priekšsēdētāja, Jumurdas pagasta pārvaldes vadītāja, Ērgļu novada pašvaldības izpilddirektors, Ērgļu novada pašvaldības speciāliste grāmatvede.
- ✓ Izdarīja izmaiņas Ērgļu novada būvvaldes sastāvā, ieceļot tajā Ērgļu novada pašvaldības izpilddirektoru.
- ✓ Noteica, ka nekustamā īpašuma nodoklis par 2020. gadu maksājams šādā kārtībā - ne vēlāk kā līdz 2020. gada 16. novembrim 100% apmērā no nodokļa gada summas atbilstoši noteiktajai kārtībai, pārcēla arī iepriekšējo gadu nekustamā īpašuma nodokļa pārreķini (par neapstrādāto lauksaimniecībā izmantojamo zemi) termiņus.
- ✓ Atcēla vecāku līdzfinansējumu Ērgļu Mākslas un mūzikas skolā no 2020. gada 1. aprīļa līdz 2020. gada 31. maijam un nolēma atmaksāt avansā samaksāto vecāku līdzfinansējumu Ērgļu Mākslas un mūzikas skolas šī gada absolventu ģimenēm.
- ✓ Nolēma neizteikt neuzticību Ērgļu novada pašvaldības domes priekšsēdētājam.
- ✓ Izdarīja grozījumus Ērgļu novada pašvaldības domes apstiprinātajā Ērgļu novada pašvaldības amatu klasificēšanas rezultātu apkopojumā, apstiprinot būvvaldes vadītāja, arhitekta 1 amata vieniņu.

Informāciju sagatavoja pašvaldības sekretāre S. Māliņa

Jaunumi Brāļu Jurjānu muzejā

Nedaudz savādi rit šis gads. Protams, arī "Meņģeļos" strādājošos Latvijā esošā ārkārtas situācija ir satraukusi. Tomēr ikdienas darbiņi rit savu ritējumu.

Pavasari esam iesākuši ar teritorijas sakopšanas darbiem – zaru savākšanu, pērno lapu grābšanu, ābelišu izzāģēšanu, puķu dobjū ravēšanu, jaunu stādu stādīšanu un citiem darbiem. Esam pateicīgi čaklajiem muzeja draugiem, kuri paši piesakās un ar saviem labajiem darbiem palīdz veidot muzeja teritoriju pievilcīgāku. Veicamo darbu sarakstā ir malkas zāģēšana un skaldīšana. Varbūt kāds ir noilgojies pēc fiziskām aktivitātēm un vēlas palīdzēt?

Līdzās teritorijas sakopšanas darbiem notiek darbs pie muzeja krājuma un pētniecības darbiem. Drīzumā varēsiet iepazīties ar pētījumu par Jurjānu Andreja saistību ar Latvijas Valsts himnu.

Muzeja telpas ir sakoptas un gaida apmeklētājus. Vasaras darba sezonu atsāksim 12. maijā, ievērojot valstī noteiktos likumus.

Lai veicinātu iedzīvotāju aktīvu darbošanos, no 13. maija muzeja teritorijā būs pieejama spēle "Domā. Dari. Zini.". Šī spēle būs kā aizraujošs piedzīvojums, meklējot norādes un veicot uzdevumus muzeja teritorijā. To varēs spēlēt jebkurā diennakts laikā līdz pat 1. septembrim. Atraktīvākajiem spēles dalībniekiem būs balviņas no muzeja sadarbības partneriem: "Ievziedi un Ogas", "NEGANTIGardi", "Naškotava" un "Kaziņas Bonijas siers". Pačukstēsīm, ka informāciju par spēles pirmo norādi atradīsiet pie sieviešu kora "Draudzība" iestādītās liepiņas, Annužas liepu gatvē.

BRĀĻU JURJĀNU MUZEJS AICINA "MEŅĢEĻI" PIEDALĪTIES AIZRAUJOŠĀ SPĒLĒ "DOMĀ. DARI. ZINI."

1. ATRODI NORĀDES AR BURTĪEM.
2. IZPILDOT UZDEVUMU PAREIZI, TIKSI PIE NĀKOŠĀS NORĀDES.
3. PIE KATRAS NORĀDES ATRADĪSI BURTU (BURTUS UN NORĀDES SEV LĪDZI NEŅEM!!!)
4. NO BURTĪEM IZVEIDO VĀRDU.

PIRMO NORĀDI ATRADĪSI ANNUŽAS LIEPU GATVĒ, PIE SIEVIEŠU KORA "DRAUDZĪBA" STĀDĪTĀS LIEPIŅAS.

Atraktīvākajiem uzdevumu veicējiem pārsteiguma balvas no mūsu sadarbības partneriem: "Ievziedi un Ogas", "NEGANTIGardi", "Naškotava", "Kaziņas Bonijas siers"

SPĒLE NORISINĀSIES NO 13. MAIJA LĪDZ 1. SEPTEMBRIM UZVARĒTĀJI TIKS PAZIŅOTI 2. SEPTEMBRĪ

Labu veselību vēlot,
Brāļu Jurjānu muzeja "Meņģeļi" vadītāja Ieva Vilmīte

"Braku" muzejs pavasarī

Ir sākusies "Braku" muzeja 61. darba sezona, šogad citāda un neparasta, bez pasākumiem un atklāšanas svētkiem, taču ar ziedu reibinošu pagalmu un jautrām putnu čalām. Iestājoties siltākam un jaukākam laikam, uz muzeju cilvēki brauca jau martā, aprīlī un, protams, maijā, lai pastaigātos, lai izbaudītu dabas burvību un sajūtu senatnes elpu. Daži arī devās uz "Braku" krāteri.

Ar 10. maiju muzejs ir atvērts katru dienu no 10.00 līdz 17.00, izņemot pirmdienas. Šobrīd galvenokārt tie ir individuālie apmeklētāji, visbiežāk ģimenes. Pagaidām gan ekskursijas nevadām, taču, ja kāds lūdz, tad pastāstām par muzeju, R. Blaumaņa dzīvi un daiļradi. Muzejā tiek ievēroti arī valstī noteiktie drošības pasākumi, īpaši 2 m distancē.

Tā kā pavasarī izpalika ikgadējās talkas, tad teritoriju esam sakopuši pašu spēkiem. Šobrīd "Braku" muzejā ir "jurģi", jo daļu krājuma pārvedam uz vienu no telpām Ērgļu novada pašvaldības ēkā. Ir sagatavoti plaukti, kur novietot fotogrāfijas, iespieddarbus, rokkrakstus, grāmatas, gleznas un citus muzeja priekšmetus. Tiek izstrādāts projekts, lai "Brakos" būtu neliela biroja ēka, kurā būs viens darba kabinets, neliela atpūtas telpa un sanitārais punkts, kā arī tiks glabāta muzeja dokumentācija un daļa no krājuma. "Brakiem" šis ir sarežģīts process, jo jāizvērtē, ko vest uz Ērgļiem, ko atstāt, kuri krājuma materiāli atbilst muzeja profilam, no kuriem tomēr jāatsakās. "Brakos" ir ļoti daudz Ērgļu novadpētniecības materiālu, kas ir gadiem vākt un kārtots, dažkārt skumīgi, ka Ērgļos nav atrasta vieta, kur tos glabāt, jo "Brakos" vienmēr bijis par šauru un neatbilstoši apstākļi. Jācer, ka reiz varēsīm lepoties ar novadpētniecības klasi vai telpu, jo uz "Brakiem" ik pa laikam zvana un interesējas par Ērgļu dzimtām, mājām, notikumiem. Esam sapratuši, ka līdzās informācijai par "Brakiem" un Blaumani mums, muzejniekiem, ir jāzina arī Ērgļu vēsture vai vismaz cilvēki, kas noteiktā jautājumā varētu palīdzēt.

"Braku" muzejā sadarbībā ar Mārīti Breikšu jau vairāku gadu garumā tiek veikts pētījums par nozīmīgām un kultūrvēsturiskām ēkām un vietām Ērgļu novadā. Šobrīd tam varam vēlt pietiekami daudz laika, kamēr nav sākušās ekskursijas. Ir mērķis to visu apkopot grāmatā, kur būs redzamas senāku laiku fotogrāfijas un mūsdienu, blakus informatīvs teksts. Tiek apzinātas ne tikai Ērgļu vietas un celtnes, bet arī viss novads - Jumurda, Vējāva, Katrīna, Sausnēja, Sidrabīni, Liepkalne. Tās ir vietas, kuras vēstures gaitā ir bijušas ar kaut ko īpašas, - ir dzīvojuši ievērojami cilvēki, ir notikušas sabiedriskas vai kultūras aktivitātes, tās ir muižas un

V. Zirņa foto

Ciemos Katrīnā. Muzeja vadītāja Z. Saulīte pieraksta M. Pētersona stāstu par "Zaķusalām".

Z. Saulītes foto

"Braki" atvērti apmeklētājiem.

pusmuižas, skolas un baznīcas, administratīvie centri un kantori, lielas fermas un saimniecības, ražotnes un uzņēmējdarbības vietas, veikali, krogi un dzirnavas, tūrisma apskates objekti utt. Materiāli tiek apkopoti no tā, kas ir muzeja krājumā, vēstures avotos, grāmatās, presē. Ļoti daudz tiek uzklauti cilvēku atmiņu stāsti (visbiežāk telefoniski), dzimtu pieraksti, meklētas senās fotogrāfijas. Braucam fotografēt, tiekamies ar cilvēkiem, aprunājamies, iztaujājam. Bieži vien tiek uzrunāts kāds vietējais, kurš konkrētā vietā ir uzaudzis un pārzina māju ģeogrāfiju, un kopīgi dodamies ekspedīcijā. Darbs ir interesants, aizraujošs un dažkārt pat neapmierinošs, taču cilvēki ir atsaucīgi, priecīgi un labprāt iesaistās sarežģītajā Ērgļu novada izpētē. Paldies visiem, kas jau ir tik daudz palīdzējuši, paldies tiem, kas vēl tikai izpalīdzēs, jo daudziem esam zvanījuši un daudziem vēl zvanīsim, lai taujātu, jautātu un noskaidrotu.

Maijā saņēmām priecīgu ziņu par Annu Kuzinu, kurai ir piešķirts valsts apbalvojums - Atzinības krusts. Paldies par ieguldījumu R. Blaumaņa izpētē, Braku muzeja sekmīgā vadīšanā un par nesavtīgu darbu!

Zinta Saulīte, "Braku" muzeja vadītāja

ĒM Skolu Ziņas

Ērgļu novada skolu izdevums

2020. gada MAIJS

Nr.4 (194)

Skolas mīklas attālinātās mācīšanās apstākļos

Skolas bērniem patīk mīklas, tādēļ šodienas sarunu sāksim ar dažām pašreiz aktuālām mīklām. Vai tā var būt, ka mācību gada laikā skolā jau vairāk nekā divus mēnešus neatrodas neviens skolēns? Vai tā var būt, ka, neejot uz skolu, iemācāmies prasmes, kas dzīvī var būt noderīgākas par kādu gramatikas likumu vai matemātikas formulu? Vai tā var būt, ka par skolotāju kļūst mamma vai tētis? Vai tā var būt, ka klasēs uz galdiem sarindojušās nevis grāmatas, bet gan vasaras puķes un gaida brīvlaišanu ārā? Un visbeidzot, vai tiešām tā ir, ka skolēni grib iet uz skolu?

Skolā "audzinām" puķes.

Skaidri zinām, ka atbildes uz visām mīklām ir "jā", un atbildes skaidrojumi nav jāmeklē, jo visam pamatā ir jaunais Covid 19 vīruss, kas līdz nepazīšanai mainījis mūsu dzīvi un paradumus.

Jā, kopš 13. marta piektdienas mēs - skolotāji un skolēni - neesam tikušies skolas telpās, taču mēs turpinām skolu - mācāmies attālināti. Izrādās, ka tā arī var. Daļa skolēnu pat atzīst, ka tā ir vieglāk mācīties, jo netraucē klasesbiedru sarunas, var izvēlēties savu mācīšanās laiku un tempu. Ja kaut ko nesaprot, var uzdot individuālu jautājumu skolotājam Whatappā, e-klasē vai pa telefonu. Citiem ir svarīgi dzirdēt skolotāja stāstījumu, skaidrojumu, pamudinājumu. Mācību rezultātu kopsavilkumi liecina, ka tiekam galā, un, ja kādam būs vajadzīgs skolotāja atbalsts, tad no 1. līdz 12. jūnijam būs mācību gada pagarinājums skolēniem, kuru mācību sasniegumi izrādīsies neapmierinoši. No 12. maija varam arī atsākt klātienē konsultācijas 12. klases skolēniem, kuriem jūnijā jākārtos centralizētie eksāmeni angļu valodā, latviešu valodā un matemātikā.

Arī tā ir tainība, ka, neejot uz skolu, iemācāmies prasmes, kas dzīvī var būt noderīgākas par kādu gramatikas likumu vai matemātikas formulu. Mācoties attālināti, apgūstam tādas mūsdienu dzīvei nepieciešamas kompetences kā pašvadīta mācīšanās, kas ir spēja plānot un vadīt savu mācīšanos jebkādā dzīves situācijā, un, protams, digitālās prasmes, kas ir spēja gudri un atbildīgi lietot digitālās tehnoloģijas. To veiksmīgai apguvei ir nepieciešami ne tikai viedtelefonu, bet arī datoru. Skola ir palīdzējusi 30 ģimenēm, iznomājot pagaidām neizmantotus portatīvos datorus. Ne mazāk svarīga kompetence, ko skolēni būs apguvuši, ir kritiskā domāšana un problēmrisināšana, jo patstāvīgi jāspēj atrast, analizēt un lietot informāciju. Tā divos mēnešos būs sākusi apgūt tā saucamās caurviju prasmes, kas ir kompetencēs balstītas izglītības būtiska sastāvdaļa un ko sāks mācīt 1., 4., 7., un 10. klasēs no 2020. gada 1. septembra.

Angļu valodas stunda 7. klasē.

Un, protams, vajadzības gadījumā tuvākais skolotājs ir mamma vai tētis. Būt skolotājam ir gan gandarījums, gan izaicinājums. Ir prieks, ka varī paskaidrot un iemācīt. Un ir spriedze, nemiers un pietrūkst pacietības, skaidrojot un atgādinot, mudinot un beidzot pašam sniedzot pareizo atbildi. Esam pateicīgi visiem vecākiem, kuri ir atsaucīgi, sadarbojas ar klases audzinātājiem un mācību priekšmetu skolotājiem. Attālinātās mācīšanās laiks ir mūs satuvinājis, par spīti tuvināšanās ierobežojumiem.

Un kā tad ir ar tām puķēm uz skolēnu galdiem grāmatu vietā? Tiešām, tehniskajiem darbiniekiem ikdienas darbs nav apstājies. Kā katru gadu, skolas apzaļumošanas puķu stādi tiek izaudzēti pašu spēkiem. Un klasēs uz galdiem jau zied vasaras dālijas, aug samteņu dēsti. Tehniskajiem darbiniekiem ir laiks rūpīgāk pavērties apkārt un secināt, ka daudzus remontdarbus un uzlabojumus varam veikt pašu spēkiem. Ir izremontētas skolas aktu zāles sienas, ir uzsākti sienu remontu klasēs, tiek labiekārtota mācību virtuve, sakārtoti mācību līdzekļu kabinetos. Visi darbi veikti ar minimāliem līdzekļiem, nopērkot tikai remontdarbu materiālus. Iestājoties siltākam laikam, ir plānoti apkārtnes apzaļumošanas darbi.

Un visbeidzot pēdējā mīkla - vai tiešām mēs atkal gribam uz skolu? Jā, jā, jā... Tā ir atbilde, ko dzirdam no skolēniem, sazinoties e-vidē vai nejausi satiekoties uz ielas. Tā domā skolotāji, noguruši, skatoties datora ekrānā un atkal vēloties lūkoties skolēnu sejās. Tā domā vecāki, lai atkal varētu ģimenes dzīves ritmu atgriezt ierastajās slīdēs. Ar šodienas pieredzi saprotam, ka skola nav tikai vieta, kur notiek stundas. Tā ir vieta, kur satiekas, mācās, draudzējas, socializējas. Pašreiz mums visvairāk pietrūkst iespējas būt kopā. Skola ir vieta, kur būt kopā.

Ineses Šaudiņas, Ērgļu vidusskolas direktores, teksts un foto

"Jampadracis virtuvē"

Tētim piedāvāja piedalīties raidījumā. Zinājām tikai to, ka tas ir kulinārijas raidījums, ko rādīs TV3 un tā vadītāja būs Baiba Sipe-niece-Gavare. Piekritām. Un tā 12. februārī devāmies uz filmēšanu Gemoss studijā. Pirms mums tieši bija beigusies filmēšana iepriekšējam raidījumam, tāpēc nedaudz no malas varējām paskatīties, kas un kā notiek. Par noteikumiem neko daudz nezinājām, tikai to, ka būs jāizvēlas, kurš no mums gatavos, kurš pierakstīs recepti un kurš dosies uz veikalu. Par to vienojāmies ļoti ātri, jo arī ikdienā mājās tā parasti ir, ka mamma gatavo, tētis iet uz veikalu, bet mēs ar brāli kaut kur tur pa vidu. Mūs nogrimēja, un filmēšana varēja sākties. Iepazināmies ar pretinieku ģimēni un raidījuma vadītājiem. Televīzijā raidījums aizņem tikai 40 minūtes, bet filmējam mēs vairākas stundas. Tas izrādījās diezgan nogurdinoši. Kamēr tētis ar šefpavāru Elmāru Tanni iepirkās veikalā, man lūdza filmēt trauku mazgājamā un tīrīšanas līdzekļa reklāmu. Bija interesanti redzēt, kā notiek filmēšanas darbs. Pirms tam biju jau bijusi raidījuma „Gudrs, vēl gudrāks” filmēšanā, bet šis bija kaut kas pavisam cits. Kulinārijas raidījums tomēr atšķiras no gudrinieku filmēšanas.

Beigās tomēr neuzvarējām, bet es biju ļoti priecīga, jo dāvanā saņēmām sešus mēnešus bez maksas Go3 visu filmu/multifilmu paku, kura ļoti labi noderēja šajā karantīnas laikā, jo varējām skatīties jaunākās filmas un interesanti pavadīt laiku mājās.

Liene Feldberga, 6. klases skolniece
Foto no ģimenes arhīva

Skolēnu domes darbs attālināti

Skolēnu domei darbs attālināti sākās jau ar pirmā pasākuma atcelšanu. Kaut gan citādi domes darbs attālināti norit diezgan veiksmīgi. Esam jau saplānojuši vairākus pasākumus uz priekšu, kā arī notiek sadarbība ar skolotājiem. Tā skolēniem ir pietiekami labā kvalitātē. Ir liels atbalsts no skolas direktores Ineses Šaudiņas un mācību pārzines Maigas Pickas, jo, pateicoties šīm skolotājām, darbs attālināti notiek bez aizķeršanās.

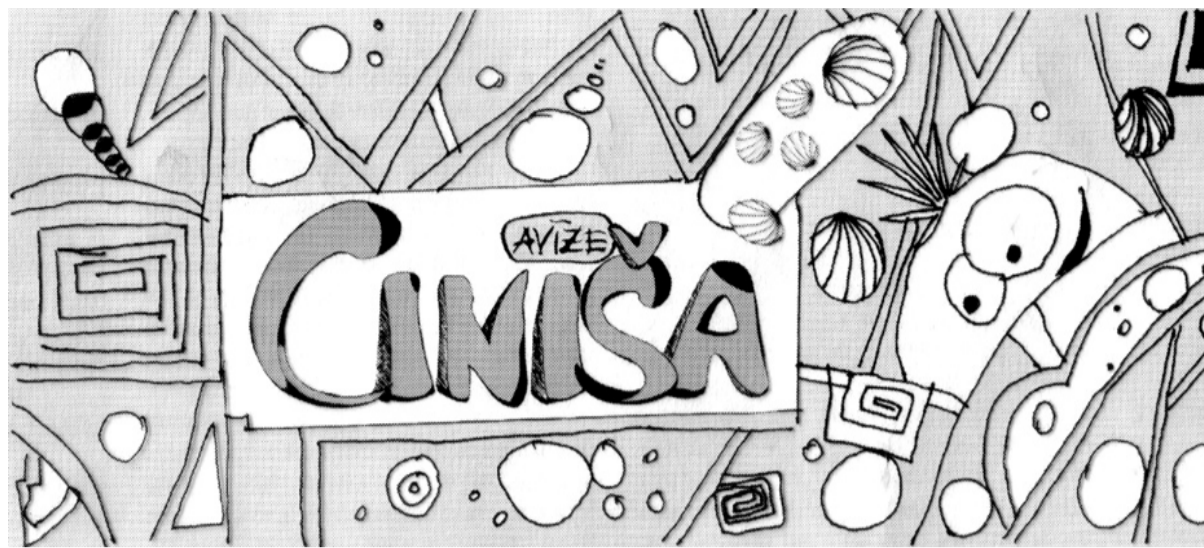
Samanta Kārklīņa, 9. klases skolniece

Skola gaida bērnus.

"Skolu Ziņas"

Redaktore: Katrīna Rešņa 9.klase, Sindija Rudzīte 9.klase. Izdevējs: Ērgļu novada pašvaldība.
Adrese: Rīgas iela 10, Ērgļi, Ērgļu pagasts, Ērgļu novads, tel. 64871299. Iespiests: SIA "Erante", Madonā, Saieta laukumā 2a.
Metiens 1100 eksemplāri

Skolu literārā avīze

2020. gada maijs Nr. 4 (175)

Demokrātijas nedēļa - godināt vēsturi, domājot par nākotni

Šogad valstī tika uzsākta jauna pilsoniska iniciatīva "Demokrātijas nedēļa", kas norisinās no 1. līdz 9. maijam. Simboliskais nosaukums "Demokrātijas nedēļa" tai tika piešķirts tādēļ, ka šī nedēļa sākas ar 1. maiju - Satversmes sapulces sasaukšanas un Darba svētku dienu -, kurai seko 4. maijs - Neatkarības atjaunošanas diena, un noslēdzas ar 9. maiju - Eiropas dienu. Zīmīgi, ka šogad aprit 100 gadi kopš Satversmes sapulces sanākšanas un 30 gadi kopš neatkarības atjaunošanas. Ērgļos vidusskolas klašu skolēni šajā nedēļā rakstīja esejas "Senči, es un mana valsts", cenšoties tajās atklāt, ko mani senči sagaidīja no Latvijas valsts pirms 100 gadiem un atmodas laikos? Ko gaidīja no savas valsts tagad?

"Senči, es un mana valsts"

Katrai tautai ir savs noteikts ceļš uz brīvību. Pirms nedaudz vairāk kā gadsimta tika izveidota Latvija, taču tikai pirms 30 gadiem Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pieņemšana mainīja Latvijas tautas nākotni. Mūsu, latviešu, galvenais uzdevums ir šo sentēvu mantojumu saglabāt nākamajam paaudzēm, izstāstot cilvēku stāstus tālāk, mācot dzimtenes mīlestību, ko mūsu priekšteči dāvāja mums.

Mana dzimtenes mīlestība sākas ar manu dzimtas sakņu izziņāšanu. Tās varu atrast tepat - Vidzemes augstienē - Vestienā. Mans vecvecvectēvs Jānis Vīle ir dzimis 1901. gadā. 20. gs. 20. gados tika nodibināta mana vectēva Jāņa un Ernestīnes Viļņu ģimene, kurā piedzima divi bērni - Jānis un Biruta, viņu ģimene izaudzināja arī audzudēlu Miķeli. Dzīvoja viņi skaistā Kāla ezera krastā. Vecmamma stāsta, ka Jānis viņas atmiņā paliks ar to, kā viņš mazbērniem stāstīja interesantas pasakas un stāstus, bet Ernestīne ar to, kā viņa vienmēr dziedājusi latviešu tautas dziesmas. Muzikalitāte manā ģimenē nākot no viņas.

Kā stāsta vecmamma, Jānis ir piedzīvojis daudz notikumu savas dzīves laikā. Esot vien pusaudzis, Jānis tika ierauts Lielā kara šausmās, kas sekmēja mūsu Latvijas valsts izveidi. 1917. gadā viņš piedalījās Ziemassvētku kaujās Tīrelpurvā, kur tika ievainots. Par savu varonību ir saņēmis III šķiras Lāčplēša Kara ordeni.

Es nevaru atgriezties šajā laikā un paprasīt viņam, ko viņš sagaidīja no Latvijas valsts nākotnes, kad viņam bija 17 gadi. Taču viņa darbi runā paši par sevi. Jānis esot bijis ļoti strādīgs cilvēks, darbs viņam nav bijis svešs. Viņš bija kalējs un strādāja piemājas smēdē. Lai kļūtu par kalēju, viņš gāja skoloties pie meistara, jo tajā laikā nebija skolas, kurā apgūt šo profesiju. Tas viņu pašu iedvesmoja kļūt par skolotāju un nodot savas zināšanas tālāk citiem. Viņš kļuva par Valsts Vestienas divgadīgās skolas skolotāju, kas tika dibināta 1920. gadā. Šo skolu beidzis arī viņa dēls Jānis, mans vecvectēvs. No 1960. gada Lauksaimniecības mehanizācijas skola tika pārcelta uz Ērgļiem, kur kalēja meistarības darbu turpinājis nodot tālāk. Par ieguldīto darbu Jānim tika piešķirts Zemkopības ministrijas pirmās pakāpes diploms. Ērgļu skolā Jānis strādāja līdz pat savai nāvei dienai.

Ko, manuprāt, viņš sagaidīja no Latvijas valsts? Jānis sagaidīja darbīgu latviešu tautu, kas strādās un apkops mūsu zemi, kas parūpēsies par to arī tālāk, kas mācīs un skolos citus jaunus cilvēkus, lai tie nodotu zināšanas tālāk. Viņš no Latvijas valsts sagaidīja gudrus jauniešus.

Pedagoģu darbs vairākās paaudzēs tika turpināts. Viņu meita Biruta kļuva par vēstures skolotāju, izmācoties skolotājas amatu Cēsu Skolotāju institūtā. Darba gaitas aizveda uz Nīcu, kur apzinīgi tika aizvadīts viss darba mūžs. Jāņa mazmazmeita Līga arī izmācījās par bērnu audzinātāju un pārcēlās uz Norvēģiju, kur pašlaik skolo Norvēģijas bērniņus.

Mana vecmamma Mārīte Zommere piedzima 1945. gadā, viņa ir Jāņa dēla Jāņa meita. Pašlaik viņa strādā Jelgavā par audzinātāju pirmsskolas izglītības iestādē. Pat pensijas vecumā mana vecmamma neatsakās no darba, kas viņai sagādā prieku. Viņai patīk teikt, ka darba ētika nāk pūrā no viņas ģimenes. Visa sava mūža laikā vecmamma ir piedzīvojusi tikai 29 brīvības gadus, jo piedzima jau PSRS laikā. 1989. gada 23. augustā vecmamma kopā ar savu meitu, kurai tolaik bija 17 gadi, nezīnot to, kas viņas varētu sagaidīt gala mērķī, iekāpa autobusā, kas viņas nogādāja uz Baltijas ceļa norises vietu Cēsu rajonā. Tobrīd viņai bija bail, bet, tur atrodoties, viņa vēlējās ieskatīties nākotnē... Divus gadus vēlāk, 1990. gada 4. maijā, tika pieņemta Latvijas Republikas Neatkarības deklarācija. Tam bija arī savas sekas, tika likvidētas daudzas darbavietas, arī bērnu audzinātāji, kurā viņa bija strādājusi dažus gadus. Tika izveidota PII "Vārpiņa" Sauleskalnē, kur vecmamma iekārtojās darbā. Pirmos mēnešus alga netika izsniegta nevienam, un pa to laiku vecmamma centās nopelnīt naudiņu, strādājot uz lauka, dedzinot zarus, par ko maksāja kapeikas, taču bērni bija jāpabaro. Viņa stāsta, ka tie, kas tajā laikā nepadevās un strādāja, savā dzīvē sasniedza to, ko vēlējās.

Mana vecmamma ir izskolojusi daudzus bērniņus, kas nu jau ir sagaidījuši savus bērnus un pat pirmos mazbērnus. 2002. gadā piedzimu es - viņas otrais mazbērns. Man bija palaimējies mācīties mūziku pie manas vecmammās bērnu audzinātājas.

Ko viņa sagaidīja no Latvijas valsts tobrīd? Viņai galvenais bija tas, lai cilvēki būtu izglītoti, lai vienmēr visiem būtu darbs un lai bērni un mazbērni būtu laimīgi, lai labi mācās un strādā labos darbos. Viņa no Latvijas valsts nemeklēja labumu sev, jo uzskata, ka ar darbu un nepadošanos cilvēks nepazudīs.

Iepazīstot manas dzimtas saknes, uzzināju manu senču stāstus gadsimta garumā. Mūsu valsts vēsture ir smaga, bet tikai tāpēc tās cilvēki ir stipri. Ko es sagaidīju no Latvijas? Es vēlos, lai manas ģimenes vērtības turpina pastāvēt vēl pēc 100 gadiem, lai mūsu tauta brīvi var dziedāt tautasdziesmas kā manas vecmammās vecmamma Ernestīne, lai mēs saviem mazbērniem varam lasīt stāstus un pasakas kā Jānis, lai mūsos ir vēlme strādāt un nepadoties, un mīlēt to, ko mēs darām, mīlēt cilvēkus sev apkārt. Kā A. Šveicers rakstījis: "Piemērs ir labākais veids, kā audzināt, tas ir vienīgais." Piemērs no manu senču dzīves dažādos laikos ir labākais un vienīgais veids, kā veidot savu dzīvi brīvībā, tas ir viss, ko es vēlos no Latvijas.

PS. Šis darbs bija izcils veids, kā iepazīt ģimenes vēsturi. Arī mana vecmamma, palīdzot man ar ģimenes faktiem, uzzināja kaut ko jaunu arī par savu vectēvu no tantes, kura atklāja faktu par Lāčplēša ordeni. Par ordeni stāsts bija tāds, ka PSRS laikos Jānis nerunāja par to, ko darīja Pirmā pasaules kara laikā, taču vienreiz vecmammam tantei viņš izstāstīja savu noslēpumu. Viņš šo faktu bija slēpis, jo par to viņam un viņa ģimenei varēja rasties nepatīkšanas. Tieši šī iemesla dēļ vēl šodien neviens nezina to, kur atrodas Lāčplēša ordenis. Uzzināju to, ka vecmamma ar manu tanti piedalījās Baltijas ceļā un to, ka tante atradās Rīgā barikāžu laikā.

Emīlija Zommere, 11. klases skolniece

"Senči, es un mana valsts"

"Latvija priekš mums, ap mums un iekš mums! Pats galvenais ir pēdējais, proti - Latvija iekš mums, mūsu sirdīs, mūsu pārliecībā, mūsu ticībā" - Kārlis Ulmanis.

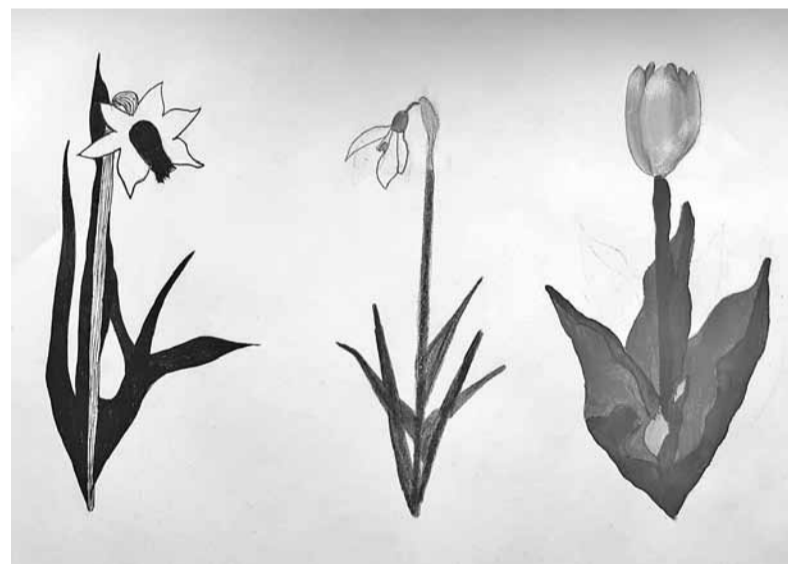
Laiks rit, neapstājas... Mainās gadsimti, mainās tūkstošgades, bet latviešu tauta dzīvo, saglabādama savas latviskās saknes. Pie šīs tautas piederu arī es. Es esmu dzimusi Latvijā, tā ir mana dzimtene. Kāda Latvija ir šobrīd, to es redzu, to es izjūtu. To, kāda Latvija bija, es uzzinu, mācoties, lasot un klausoties vectēva un viņa māsu stāstos. To, kāda Latvija būs, es piedzīvošu, bet tas būs atkarīgs arī no manis.

Mani senči nāk no divām valstīm - mamma no Latvijas un tētis no Ukrainas. Tas ir ļoti interesanti uzzināt arī tēta dzimtas tradīcijas, kultūru un vēsturi. Bet sevi un savu ģimeni es uzskatu, sajūtu kā īstenu latvisku ģimeni. Mēs cienām Latvijas vēsturi, kopjam tradīcijas, godājam savu tautu. Ir svarīgi zināt, kādā zemē ir dzītas manas tautas saknes. Kā dzīvojuši mani senči - senie latvieši. Kas bija svēts viņu mājās, par ko viņi rūpējās, kam ticēja iepriekšējos gadsimtos? Cik daudz mums kopīga? Lai to visu zinātu, mēs daudz apceļojam Latviju, skatām senās vietas un atklājam daudz interesantu lietu. Tētis ļoti daudz ir stāstījis par Ērgļu apkārtnes vēsturi. Viņam bija darba kolēģi Jānis Knēziņš un Ēvalds Bitīte, kuri ļoti labi pārzināja novada vēsturi. Tā es uzzināju, ka Katrīnas ciems ir cēlies no Katrīnas Lielās laikiem. Tur bija muiža, kura tika atdāvināta carienes favorītam. Vēl ir interesants fakts par Inešiem. Kāpēc tur ir daudz liela auguma cilvēku? Krievijas cars Pēteris Pirmais Inešu muižā izvietoja karavīru pulku. Tā kā Pēteris Pirmais bija liela auguma, arī karavīriem bija jābūt atbilstoši lielam augumam. Tā šajā apkaimē vēl joprojām gēnu kods tiek nodots no paaudzes paaudzē.

Latvietis izsenis ir bijis savas ģimenes ligzdas veidotājs, savas sētas sargs un saimnieks. Latvietis - zeme, maize un jūra. Latvietis - koks, medus un pienene. Latvietis - mīlestība, dziesma un dejas, Lāčplēsis un teika, tautasdziesma. Tas viss ir latvietis! Tas bija svarīgi arī pirms 100 gadiem, bet tas svarīgi ir arī tagad, šodien, šobrīd. Tās ir mūsu vērtības, tā ir mūsu bagātība, ko esam mantojuši no mūsu vecvecākiem un turam to godā.

Mēs esam saglabājuši šo mantojumu cauri visiem laikiem. Mani vecāki ir piedzīvojuši padomju laikus, tas bija citāds laiks. Par spīti tā laika politiskajai situācijai, mamma ģimenē tika svinēti gadskārtu svētki, arī Ziemassvētki. Tie vienmēr esot bijuši īpaši, klusi, ar svecītēm mazā eglītē vecmammam mājā. Jāņu svinēšanai arī bija savas tradīcijas, kuras saglabājušas arī šobrīd mūsu ģimenē, - vainagu pīšana no trejdeviņām zālēm, pīrāgu cepšana un, protams, mājas un pagalma pušķošana. Uzskatu, ka mēs paši esam savas laimes kalēji. No mums ir atkarīgs, kā veidojas ģimenes tradīcijas, ģimenes vērtības. No mums katra atkarīgs, kā veidojas ikdiena skolā, kā noris dzīve novadā, kā izskatās mūsu valsts.

Ko es gaidīju no Latvijas? Man šķiet, ka pareizāk būtu rakstīt, ko es varu dot Latvijai, jo gribēt un gaidīt ir vienkārši. Sarežģīti izdarīt, lai būtu tā, kā gribas. Katram cilvēkam ir jāizdara kaut mazas lietas, tā mēs kopīgi paveiksim lielus darbus. No mums katra ir atkarīgs tas, kāda Latvija būs nākotnē. Ja visi cilvēki, neatkarīgi no ieņemamā amata, vadītos pēc goda prāta, tad mēs redzētu Latviju plaukstošu un ekonomiski attīstītu un brīvu. Mēs no valsts nevaram sagaidīt to, ka valsts darīs mūsu vietā, sabiedrība ir valsts, mums pašiem ir jādara.

Laura Lapiņa, MMS K 5. kurss.

Ko es varu darīt Latvijas labā? Ir daudzas nozīmīgas personības - Zigfrīds Anna Meierovics, Rainis, Jānis Čakste, Kārlis Ulmanis un citi, kas bija ļoti svarīgas Latvijas valsts izveidošanā. Manuprāt, tagad mums vajag turpināt iesāktu un sākt realizēt savas idejas. Es sevi uzskatu par savas valsts patrioti. Šo patriotismu man iemācīja mani vecāki un skolotāji. Es domāju, ka patriotisms ir viena no vērtībām, ko es varu dot Latvijai. Mans dzīves uzskats ir: kur es piedzimu, tur es esmu vajadzīga. Mans dzīves mērķis - attīstīt savu dzīvesvietu un arī valsti, kurā es dzīvoju. Pagaidām Latvijai es varu dot tautasdziesmu skanējumu manā izpildījumā un raitu dejas soli. Tautasdziesmas ir tā vērtība, kura mums ir jāaglabā. To skandināšana un dziedāšana svētkos rada kādu maģisku, apburošu spēku un vienotību, kuru ikdienā mēs pamanām ļoti reti. Tautas dejas - tas ir kaut kas īpašs, jo visi lēcieni, tautastērpu "apgriezieni" un deju kolektīvu smaidi apžilbina gan skatītājus, gan pašus deju kolektīvus, un šīs emocijas sasilda gan cilvēka dvēseli, gan pierāda mīlestību pret savu valsti. Šogad būtu jau ceturtais Dziesmu un deju svētki manā dzīvē. Žēl, ka ārkārtas situācijas dēļ tie ir pārcelti, bet es priecājos, ka nākamgad man ir ļauts pārstāvēt savu deju kolektīvu arī pēc vidusskolas beigšanas. Šis notikums manā dzīvē ir ārkārtīgi svarīgs. Atrodoties Rīgā, Daugavas stadionā, pārņem neapaprakstāmas emocijas, asaras birst un gribas pacelties spārnos. Tas ir liels gods - pārstāvēt savu skolu un novadu. Dejojot kopā ar skolēniem no visas Latvijas, mani pārņem pozitīvas emocijas un lepnums. Cik skaistas ir mūsu tautas dejas, cik daudzveidīgi ir nacionālie ornamentāli, kurus veido tūkstoši mazo un lielo deju kolektīvu.

Latvija... lai gan tā ir maza, tomēr stipra, un es lepojos, kad manas valsts vārds izskan pasaulē. Manu sirdi sasilda valsts svētki, tie aizkustina, dāvā

Raksta turpinājums nākamajā lpp.

siltumu un lepnumu. Kad nozīmīgās dienās skan valsts himna, tad saprotu, cik dārga man ir šī valsts, un esmu laimīga, ka dzīvoju Latvijā. Šo lepnumu, mīlestību es nesīšu savā sirdī, iemācīšu to arī saviem bērniem un mazbērniem.

Daudzi ļaudis godprātīgi strādā Latvijas labā. Un es? Arī es varu darīt kaut ko sava novada labā. Mans galvenais uzdevums - mācīties, lai varu doties studēt un vēlāk strādāt tepat - Latvijā. Man ļoti sāp, ka daudziem cilvēkiem jānododas strādāt uz ārzemēm, pametot savas dzimtas mājas, vecākus. Ļoti ceru, ka situācija valstī uzlabosies un ka mūsu tautieši varēs atgriezties mājās. Ir ļoti daudz latviešu, kuri sasnieguši augstas virsotnes un ir pazīstami visā pasaulē. Ar savu darbu, uzcītību un mērķtiecību viņi Latvijas vārdu ir nesuši plašajā pasaulē. Kāds veiksmīgs sportists var likt skanēt Latvijas vārdam atkal un atkal. Mani sajūsmīna Kristapa Porziņģa sniegums. Mūsu valsts lepojas ar izcilie mēģinājumus, piemēram, ar Andri Nelsonu, Kristīni Opolais, Elīnu Garanču un vēl daudziem citiem. Viņiem uzgavilē koncertzālēs daudzās pasaules valstīs un atceras, ka šīs zvaigznes uzlēkušas Latvijā. Arī mūsu bobslejisti un kamanībraucēji liek sirdij gaviļēt, kad kāpj uz pjedestāla. Ir ļoti daudz slavenu un ievērojamu cilvēku, kuri nes Latvijas vārdu pasaulē. Gods un slava mūsu tautiešiem!

Ko vēl varu darīt, lai Latvija būtu skaistāka vieta pasaulē? Varu piedalīties talkās, lai mans pagasts kļūtu tīrāks, zaļāks, sakoptāks, lai visiem būtu prieks iegriezties Ērgļos, redzēt sakoptu pagastu, piedalīties dažādos svētkos. Es katru gadu piedalos Ērgļu novada svētkos, organizējot mazo bērnu darbnīcas. Tas arī ir mans pienums, kaut mazs, bet es cenšos darīt labu. Pat tāds darbs kā sava pagalma sakopšana arī ir nozīmīgs. Ja katrs sakopsim savu zemes gabaliņu, Latvija kļūs vēl skaistāka. Svarīgi kopt un nepiesārņot dabu ne tikai pavasara talkās, bet ikdienā, vienmēr. Braucot atpūties pie ezera, sēņojot, slēpojot vai vienkārši pastaigājoties gar jūras krastu, varam savākt savus un arī citu atkritumus. Jābūt kārtīgiem un godīgiem ikdienā, tad arī viss notiks, kā iecerēts.

Vēl, ko noteikti darīšu, piedalīšos vēlēšanās, jo no katra cilvēka ir atkarīga mūsu valsts nākotne. Ir tik ļoti daudz lietu, ko mēs varam darīt, lai pašiem būtu labi.

Ikviens cilvēks var dot Latvijai gan savus labos sasniegumus, gan arī savu mīlestību. Mēs cenšamies saudzēt savu dzimteni, mīlēt to un darīt visu iespējamo, lai katrs cilvēks lepotos ar savu Tēvzemi.

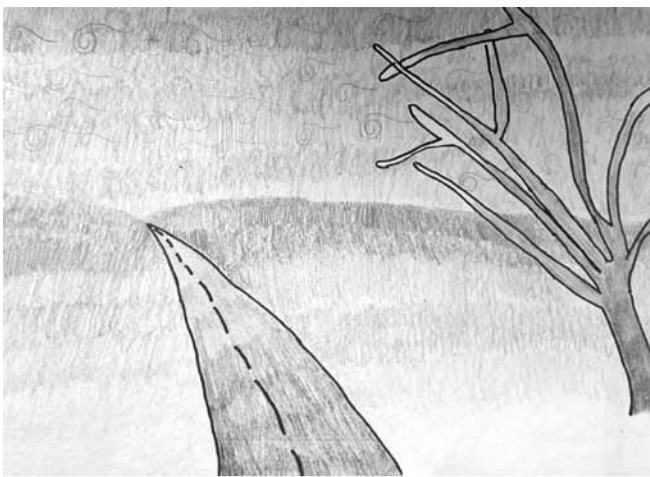
Katrīna Dudko, 12. klases skolniece

“Senči, mana valsts un es”

Laiks paskrien vēja spārniem. Gadi iet uz priekšu un nepastājas. Un mēs maināmies tiem līdzi. Ne tikai vizuāli, bet mainās arī mūsu uzskati, vēlmes un sociālā domāšana. Mainās pati dzīve ik sekundi. Tā vien šķiet, ka paauzdes atšķiras. Jā, tam varu neapšaubāmi piekrist...

Pirms 100 gadiem dzīve bija savādāka. (...) Pasaule mainījās pakāpeniski, arī Latvija un tās iedzīvotāji. Taču, ko mani senči sagaidīja no Latvijas valsts pirms 100 gadiem un atmodas laikos? To tagad varam klausīties no vecvecākiem. Varam klausīties ilgi un ar interesi, aizrautīgi par to, kā tad bija agrāk. Esot blakus vecvecākiem, pārņem sajūtas, ka mani vēsture ierauj neredzamā virpulī un tā nes cauri gadiem kā telepācijā. Brīžiem stāstītais uzden zosādu, taču tā ir realitāte. Pēc stāstītā galvā rodas atkal jauni jautājumi un runāt par vēsturi varētu ilgi jo ilgi. Senču vēsturē ir kas tik ļoti interesants un maģisks, ka pēc ikviena pusplēstā vārda es gribu jautāt - tā tiešām bija? Salīdzinu senču dzīvi ar savējo. Cik gan labi, ka laiki ir mainījušies, taču rodas jautājums - ko gan es gaidu no savas valsts tagad?

Šo jautājumu - ko jūs sagaidījat no Latvijas valsts pirms 100 gadiem - uzdevu saviem vecākiem. (...) Vecāki uzreiz sāka stāstīt par laiku, kad dzīvoja viņu vecvecāki. Mamma vecvecāki izdzīvoja tos laikus, kad tika proklamēta Latvijas valsts 1918. gadā. Tie bija laiki, kad Latvijas valsts bija brīva, to vadīja un turēja savos grožos Kārlis Ulmanis. Laiks, kad viss bija šķietami mierīgs. Tajos laikos mamma vectēvs bija Latvijas armijas virsnieks un viņam bija saistība un cieši sakari ar Latvijas Bruņoto spēku virspavēlnieku armijas ģenerāli Jāni Balodi. Mana vecvecamma ar to ļoti lepojās, un viņas stāsti bija gari jo gari. Lepna par savu vīru un viņa drosmi stāties pretī nezināmajam. Viņa vienmēr stāstīja par lepniem virsnieku ballēm un cēlajiem virsniekiem. Varu iedomāties graciozās balles un dejas līdz rītausmai. Viņas stāstos vienmēr bija jūtams prieks un līksme, pozitīvas domas par Latviju, par tajā notiekošo. Katrs latvietis tajos laikos no savas valsts negaidīja neko daudz kā tikai atbalstu un miermīlīgu dzīvošanu katram uz sava zemes pleķīša. Viņi bija īstie latvieši, uzticīgi savai dzimtenei, savai Latvijai. Katrs spēja nodrošināt sev iztiku, jo katram bija sava saimniecība. (...) Viņuprāt, tie bija skaisti laiki. Es arī tam ticu, jo viss stāstītais izklausās pēc labas dzīves gadiem. Protams, ikvienam bija arī tieksme pēc uzlabojumiem un vēlme dzīvot vēl labāk, taču kur nu bez negācijām. Latvietim bija sava valsts. Latvija bija brīva - latvieši bija brīvi! Brīvība - tā bija cerība, ko latvieši sagaidīja no valsts un sirds dziļumos ticēja, ka tā turpināsies vēl ilgi... Katrs tiecās izsāpēt savu sapni, bet tad visi sapni izjuka. Pienāca okupācijas gadi. Gadi, kad viss mainījās. Pienāca jauni laiki, taču bija jādzīvo, ja arī vairs nebija tā, kā bija. Tie bija skumji laiki. Sirdi plosīši teikumi no vecvecāku dzīves turpinājuma. Bija jādzīvo pēc citiem likumiem. Ja vēlēties palikt dzīvs un turpināt dzīvot savā dzimtenē, tad apstākļi spieda rīkoties savādāk. Cilvēki mainīja darbus, lai viņus nepakļautu izvešanai uz citām zemēm. Tāpat kā mans otrs vecvectēvs

Evelina Kļaviņa, MMS K 1. kurss.

mainīja darbavietas katrā Latvijas dzīves posmā. Lai pasargātu ģimeni, pats izbrauca uz ārzemēm. Glābdams ģimeni, viņš to atstāja vienu okupētajā Latvijā. Mana vecamma vēl bija tik tikko dzimusi un palika, nesatikusi savu tēvu. Pēc kāda laika arī mana vecamma, esot vēl ratiņos, ar visu ģimeni - māti, māsu un brāli - iekāpa pēdējā prāmī uz Vāciju. Pašiem jābēg prom no savas dzimtenes. Vai tā bija pareizi? Jā, ja vēlēties palikt dzīvs! Lai arī cik ļoti Latvija bija mīļa, situācija okupētajā Latvijā bija neapskaužama. No tēvzemes bija jāatvadās un jānododas pasaulē. Nezinādami, vai vēl atgriezīsies un vai redzēs vēl Latvijas plāvas, Rīgas jūras līci, tēva mājas, izstaigātos līdumus, mežus... tā var vēl ilgi turpināt. Viņu karstākā vēlēšanās bija - kaut šis viss beigtos un mēs varētu atkal dzīvot pa vecam, visi kopā. Kaut mēs varētu atgriezties Latvijā! Pašai saņņaudzas sirds, to iedomājoties. Kā ir pamest Latviju nevis savas izvēles dēļ, bet gan tad, kad tev spiež pamest dzimto zemi, lai glābtos un izdzīvotu. Vācijā manai vecvecammai bija izdevies sazināties un uzmeklēt manu vecvectēvu, paziņojot viņam, ka ir devusies bēgļu gaitās. Vecvectēvs, to uzzinādams, devies pie ģimenes. Taču arī viņu piemeklēja likstas. Viņš tika sašauts uz Dānijas robežas, tālāk jau no viena hospitāļa uz otru. Un vecammai no tēva palikušas vien fotogrāfijas.

Vai tā latvieši bija iedomājušies savu nākotni? Tika izpostītas ģimenes un mierīgā dzīvošana kopā. Visa tauta bija kā zem lupas. No tā laika latviešu tautu sagaidīja tikai un vienīgi sirdssāpes un nemierīga ikdienas dzīve, kas varēja mainīties ik sekundi. Viņi par to vien domāja, kad atkal laime klauvēs pie durvīm.

Brūces uzplēšu no jauna, mēģinādama izvilkēt kārtējo atbildi no vecvecākiem. Tā saprotu, ka šis laiks ir bijis liels pārbaudījums ikkatra latvieša dzīvē. Pārbaudījums un ciešanas no valsts. No tās pašas valsts, kurā pirms okupācijas gadiem smaržoja pēc laimes, neaizmirstamiem piedzīvojumiem kopā ar draugiem, ģimenēm, smieklēm pie galda, kā arī saimniecības darbiem. Kad visi vēl bija kopā. Vai jums maz šķiet, vai viņi varēja paredzēt savu turpmāko nākotni?

(...) Jautājot vecākiem par Latvijas un tās iedzīvotāju skaudro pagātni, mamma man parāda kādu piemiņu no mana vecvectēva, kas tā arī neatgriezās Latvijā. Pirms pāris gadiem mana ģimene saņņema no Anglijas kādu mazu, bet ļoti nozī-

Paula Simona Spaile, 3. klases skolniece.

mīgu lietu, kas piederēja manam vecvectēvam. Tas bija liels, masīvs zelta gredzenīšs, uz kura vēl tik tikko var saredzēt iegravēto. Mantojums no pazudušā vecvectēva. Gredzenīšs, kas bija kopdzīvi ar manu vecvecamma, manas vecmamma māti un tēvu. Kas tā arī vairs nesatikās. Turot to tagad savās rokās, sajūtas ir sirreālas, ka gredzens, kas tagad ir manā saujā, ir piedzīvojis to pašu, ko nupat dzirdēju no saviem vecvecākiem. Tā ir vēsture, pagātne manā saujā.

Laikam ejot, mani vecāki un vecvecāki pieredzēja atmodas laiku, kad padomju varas karogs krita un pacēlās no jauna sakanbaltsarkanais. Vecāki ar vecvecākiem piedalījās Baltijas ceļā un izjuta to ar visu savu sirdi. Tas bija ļoti saviļņojošs brīdis, it īpaši vecvecākiem, kad pēc ilgiem laikiem atkal atdzimst Latvija. Jo viņi negribēja jaunu valsti, viņi gribēja atpakaļ savu Latviju! Mani vecvecāki bija piedzīvojuši daudz, un beidzot citas varas smagais akmens no sirds bija nokritis. Atmodas laikā viss sākās no jauna - arī sapņi. Sapņi par Latviju, kad var brīvi runāt, brīvi domāt un skaļi dziedāt savu Latvijas himnu. “Tās ir neaizmirstamas sajūtas” - vecvecāku teiktais, maldoties caur pagātnes rožu krūmiem. Tā bija kā atdzimšana no jauna. Varēja atgūt savas dzimtas mājas, savas dzimtas zemi un turpināt senču iesākto. Mani vecāki vēl bija skolēni, un pieredzēt ko tādu bija kas īpašs, jauns un saviļņojošs. Skolās sāka pastiprināti mācīt svešvalodas, jo agrāk tam tika pievērsta mazāka uzmanība. Radās vairāk iespēju studēt un mācīties ārzemēs, un veidot sakarus ar tām. Cilvēku dzīve izmainījās, šķita, ka atkal uz labāko pusi. Tā arī bija, viss nostājās vecajās sliedēs, taču okupācijas garša un šajos gados nodarītais Latvijas valstij vēl bija jūtams.

Ko es sagaidu no savas valsts tagad? Noteikti mieru. Mieru starp cilvēkiem, starp valstīm. Dzīvot satiecīgi. Uzturēt labus sakarus ar kaimiņzemēm, lai neatkārtos pagātne... Ir jādzīvo uz priekšu, ir jādzīvo nākotnē! Lai arī kur nākotne mūs aizvestu. Tas būs pareizais ceļš. Vēlos, lai katram iedzīvotājam Latvijā būtu labi, lai būtu iespēja strādāt un nopelnīt ģimenei iztiku. Vēlos, kaut Latvija nepaliktu tukša, lai latvieši nebūtu izmēti pa plašo pasauli kā agrāk. Jo tagad, izbraucot no pilsētām, to vien redzu kā pamestas, pussadrupušas mājas, viensētas, kas, iespējams, kādreiz ir bijušas uzmanības centrā. Var redzēt, ka esam aizmirsuši par ģimenes vērtībām. Mums vajag turpināt senču iesākto, saglabāt paražas, saiet kopā svētkos, galu galā turpināt savu dzimtu un nodot informāciju pēcnācējiem par to, kā dzīvoja viņu senču senči, tā ieaudzīnot patiesās ģimeniskās vērtības. Mēs varam attīstīties vēl vairāk. Rast motivāciju un Latviju parādīt visai pasaulei, ka mēs varam. Esam maza valsts, taču, ja izdzīvojām tādus laikus, kādi bija pirms 100 gadiem, tagad varam neapšaubāmi vairāk! Gaidu no Latvijas vēl vairāk iespēju, atbalstu un palīdzību grūtībās. Tagad man ir labi, bet vienmēr var labāk. Lepojos, ka Latvija ir mana dzimtene, lepojos, ka es esmu latvietē! Latvija - manas mājas.

Esam izgājuši cauri dažādiem laika posmiem - gan labiem, gan ne tik labiem. Šī ir tikai daļiņa, par ko vecvecāki stāstīja. Viņiem pieder vēl vairāki stāsti no pagātnes. Man patīk vēsture. Izprast, redzēt, sajūst un iziet tam visam cauri, ko piedzīvoja mani senči, ir neapraķstāmi interesanti. Ir interesanti izzināt to visu un salīdzināt savu dzīvi ar viņu bērniību. Salīdzināt to, cik ļoti Latvija ir mainījusies. Ir arī lietas, par kurām vērts kaut uz mirkli aizdomāties. Jāpadomā par to, kā būtu, ja būtu. Taču ir jādzīvo uz priekšu. Kas reiz bijis, nekad nebūs noslēdzies. Pat zināmais pārsteidz atkārtoti, ja uz to citādāk paskaties.

Guna Kalniņa, 11. klases skolniece

“Senči, es un mana valsts”

Mēs esam tauta, kam Dievs ir iedalījis visskaistāko zemes stūrīti pie Baltijas jūras. Šī vieta visos laikos ir piesaistījusi svešzemju iebrucējus. Pār mūsu zemi ir gribējuši valdīt gan vācieši, gan zviedri, gan krievi, bet mūsu senči savu zemi ir spējuši nosargāt un paturēt sev. Visas šīs tautas ir saistījis mūsu izdevīgais ģeogrāfiskais izvietojums - jūras ceļš. Mūsu zemes dziļās nav dārgu metālu, ne naftas, bet mēs varam lepoties ar zilo jūras ūdeni un auglīgo no dabas stihijām pasargāto zemeslodes pleķīti. Pirms 100 gadiem mūsu senči centās izkopt savas saimniecības, būvēt ceļus un celt savas tautas labklājību.

Latvijai Neatkarības pasludināšana nenozīmēja, ka neatkarību bija viegli nosargāt - Vācija un Padomju Krievija tik viegli no Latvijas zemes atteikties negribēja. Tāpēc par savu valsti nācās cīnīties vairākus gadus. Savas zemes aizstāvēšanā iesaistījās tolaik no jauna izveidotā Latvijas armija. Tika būvēti dzelzceļi un skolas. Tas bija laiks, kad katram latvietim bija iespēja kļūt par saimnieku savā zemē, laiks, kad arī vienkāršam zemniekam bija iespēja mācīties skolā, apgūt rakstīšanu un lasītprasmi. Katrā zemes pleķītī rosījās čaklas zemkopju rokas, nebija neviena brīva zemes gabala.

Mūsu senči ir izcietuši pārāk daudz, lai mēs savu valsti ar vieglu roku “nolaistu” un nesētu to nosargāt. Mana ģimene no dažādām politiskajām represijām ir cietusi daudz, vecvectēvs tika izsūtīts uz Sibīriju, atņemts zemes pleķītis, ko, smagi strādājot, bija nopircis, lai būvētu ģimenei māju.

Sēžam ar mammu pie galda, uz kura kaudzīte ar vēstulēm plānās, brūnganās aploksnēs. Mamma lasa man priekšā, un abas mēs raudam. Vēstules rakstījis mans vecvectēvs no Vorkutas. 1944. gada rudenī kā politiski represēto uz Vorkutu Sibīrijā izsūtīja manu vecvectēvu Hugo Ceplīti. Vorkutā, kura atrodas pie Ziemeļu Ledus okeāna aiz Polāra loka un kurā bijis ieslodzīts mans vecvectēvs, varēja nokļūt, tikai lidojot ar lidmašīnu vai arī pa ieslodzīto uzbūvēto dzelzceļu, kura būvēšanā

Raksta turpinājums nākamajā lpp.

pedalītās arī mans vecvectēvs. Vecvectēvu izsūtīja, jo viņš bija sabiedriski aktīvs - vadīja ansambļus, korus, palīdzēja izskolot trūcīgu vecāku bērnus. Viņš strādāja tolaik Cēsu apriņķa Bedrukalna skolā par direktoru (tolaik skolas pārzini). Kādā dienā skolas telpās esot ienākuši vīri formās un likuši vecvectēvam nākt līdzī. Vecvecmamma Alīna toreiz neko nezinaja, viņa bija mājās ar diviem maziem bērniem - četrus gadus veco Ojāru, manu vectēvu, un viņa sešgadīgo brāli Uldi. Vecvecmammai par to, ka vīrs un bērnu tēvs ir aizvests, vēlāk pateikuši kaimiņi.

Mūsu ģimenē par šiem notikumiem ir daudz ticis runāts. Kad bija dzīvs mans vecaistēvs Ojārs, viņš mums stāstīja daudz par vecvectēvu, kurš pavadīja mokrākus astoņus gadus svešumā Vorkutā aukstumā un badā, atrauts no ģimenes, neredzot izaugam savus dēlus. Mūsu ģimenē ir saglabātas vēstules, ko vecvectēvs sūtīja no Sibīrijas vecvecmammai Alīdai. Vecvectēvs 1946. gada 30. maijā raksta:

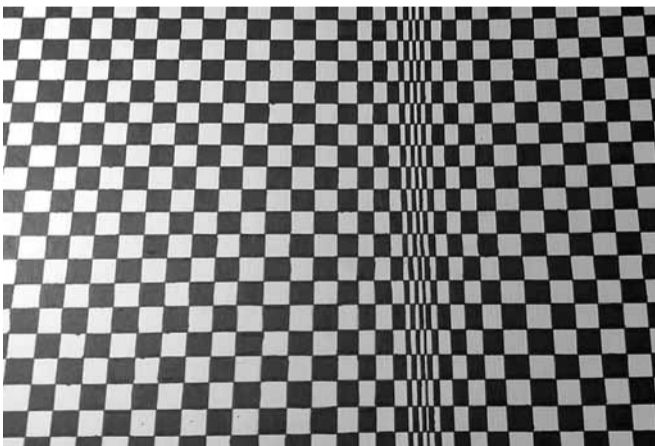
„Izņemot rakstāmpapīru, citas lietas nesūtiet, jo visu kontrolē izņem. Tās visas sūtītās avīzes neesmu līdz šim vēl saņēmis. Tagad paciņas visvairāk sūta pa dzelzceļu, tur var būt smagākas. Kad man sūtiet, sūtiet vairāk taukvielu, miltus, zirņus, putraimus, jo katrs mums ir ļoti svarīgs. Mana alga ir 8 gadi, tāpat zini, ka drīzāk uz neredzēšanos, tāpēc, cik vari vien, rūpējies par dēlu nākotni - esi raksturā cilvēks, kādu es tevi esmu pazinis, nenokar galvu, viss Dieva ziņā. Veselībā tuos, no sava svāra esmu zaudējis 17 kg - mums pašreiz taisās kokiem lapas plaukt, ir diezgan pavasarīgs, strādāju veco darbu uz dzelzceļa. No skolas beidzamo sīkumu izvāc. Gaidīšu no Jums daudz jauku ziņu! Jūsu Uga.”

Laura Lapiņa, 7. klases skolniece.

Evelīna Šmite, 6. klases skolniece.

6. Keita Una Daumane, 7. klases skolniece.

Mēs kopā ar mammu pirms dažiem gadiem visas vēstules pār-lasījām. Vēl tagad man acīs sarietas asaras un sāpēs saņņaudzas sirds par tām ciešanām, ko vecvectēvs pārcietis. Spilgti man palicis atmiņā, ka vectēvs man stāstīja par savu vecvectēvu Sibīrijā (man toreiz bija kādi 8 gadi, man ļoti patika klausīties par agrākiem laikiem, kā kādreiz bija), cik ļoti viņš gaidījis sūtīt paciņu no Latvijas ar miltiem, bet saņēmis iekšā saliktus akmeņus. Vecvectēvs vēstulēs neko sliktu par dzīvi Vorkutā nedrīkstēja rakstīt, citādā tiku sodīts. Vecvectēvs strādāja uz dzelzceļa, meža darbos un ogļu raktuvēs necilvēcīgos apstākļos, bez brīvdienām (bija jāstrādā pat 14 stundas). Ogles tālāk tika izmantotas padomju vajadzībām. Vectēvs stāstīja, ka daudzi ieslodzītie mira no bada, slimībām un bargā sala (vēstulēs rakstīts, ka sals bieži sasniedza vairāk nekā -30 grādus), piemērota apģērba nebija. Viņš pricējās par to, ka ir darbs un var kādu naudiņu nopelnīt. Vecvectēvs kā politiski represētais visus šos gadus bija apcietinājumā, stingrā uzrau-

dzībā - badā, aukstumā un ilgās pēc mājām. Vecvectēvs 1949. gada 31. oktobrī raksta:

„Lai arī atlikuši man trīs gadi un daži mēneši, tā vien liekas, ja dzīvs palikšu, būšu visiem pilnīgs svešinieks. Es jau atkal uzrakstīju lūgumrakstu apžēlošanai, bet ticība ir ļoti vāja. Tā sāpīgi gan, vecenīt, ir, ka visi piecagadnieki aizbrauc, arvien mazāk paliekam to latviešu.”

Domāju, ka arī mīlestībā pret dabu vecvectēvs var lepoties, jo viņa jaunākais dēls Ojārs, mans vectēvs, izmācījās par mežsargu, mīlēja mežus un putnus. Cik atceros sevi kā mazu meiteni, es regulāri dzīvoju pie viņa laukos, gāju līdzī uz mežu. Vectēvs man lika ieklausīties putnu balsīs, stāstīja dažādus interesantus atgadījumus no savas bērniības un dzīves. Katru ziemu baroju putnus pie mājas loga, vēroju un atceros vectēva stāstīto. Arī mammas brālis Lauris mīl laukus, dabu un putnus. Kādam bija jāapkopj vecvectēva zeme, mammas brālis saimnieko laukos. Es daudz brīvā laika pavadu tur, kopā ar mammas brāli Lauri taisām putnu būrīšus, vērojam būrīšos mītošos putnus un stārķu ģimeni.

Pēc astoņiem prombūtnes gadiem Sibīrijā vecvectēvs atgriezās dzimtenē. Vectēvs stāstīja, ka savu tēvu nebija redzējis un neatcerējās, pat vecvecmamma viņu neatpazinusi, visi zobi no bada un nabadzīgā uztura izkrituši, no staltā auguma nekas nebija palicis pāri - sakumpis, vājš un sirms, ar bārdu noaudzis. Iepriekš neviens nebija zinājis par viņa atgriešanos, viņš pats kājām bija atnācis no Rīgas. Tajā dienā, kad viņš atgriezies mājās, esot izēdis visu katlu zupas.

Izcietis badu, aukstumu un spīdzināšanu Sibīrijā, vectēvs atgriezās Latvijā. Dzimtenē viņu negaidīja labāks laiks, viņš nedrīkstēja piedeklarēties savās dzimtajās mājās, viņš nedrīkstēja dzīvot kopā ar ģimeni, vecvectēvu pieņēma radnieki Skujenē. Viņam bija jāstrādā visvienkāršākie darbi - par grāvraci, meža cirtēju, jo toreizējie Padomju Savienības likumi bija tādi - ja tu esi politiski sodītais, tu vari būt tikai grāvracis ar lāpstu rokās. Domāju, ka ar milzīgo vēlmi atgriezties Latvijā, savās mājās, pie savas ģimenes, vectēvu sagaidīja daudzi citi sāpīgi notikumi: nodedusi viņa mīļā Bedrukalna skola, no skolas pārzina jeb direktora nācās kļūt par grāvraci. Vienīgais viņa lepnums bija laimīgā sieviņa un nu jau pieaugušie dēli. Es domāju, ka šīs ciešanas, ko pārcietis mans vecvectēvs Sibīrijā, ir likušas mums kļūt par īsteniem Latvijas patriotiem - mīlēt savu tēvu zemi, izturēties ar cieņu pret ēdienu, dabu, un svarīga loma mūsu dzīvē ir arī izglītībai.

Vēstules, kas saglabājušās no mana vecvectēva, būs atmiņas, kas vienmēr man liks piecelties un pārvarēt grūtības. Ja vecvectēvam pietika spēka atgriezties pēc visiem šiem astoņiem mokrākiem gadiem dzimtenē, arī man jāspēj savu dzimteni nosargāt un mīlēt. Mūsu pienākums ir apkopt vecvectēva kapa kopiņu Skujenes kapos. Viņam pietika spēka, un, kā viņš rakstīja vēstulēs, liktenis bija lēmis atgriezties savā dzimtenē. Mūsu ģimenei ir kapu kopiņa, pie kuras pieejot, atminēties vecvectēva skarbo likteni. Citiem tādas nav, jo tika taču izsūtīti tik daudzi, kas savu zemi vairs nekad neredzēja.

Mēs ar vieglu roku pārdodam zemi svešiniekiem! Arī dzelzceļš, kas veda no Ērgļiem uz Rīgu, tika būvēts par tautas saziēdotiem līdzekļiem, bet viss aizgāja nebūtībā. Tāpat kā skolas, kurās kādreiz skanēja bērnu čālas, nu jau ir tukšas, labākajā gadījumā vieta pensionāriem vai trūcīgām ģimenēm. Tāpat slēdz arī slimnīcas, nedomājot par to, ka šeit, laukos, ir cilvēki, un mums visiem ir dažādas vajadzības. Man skajā balsī gribas kliegt: ”Uz kuriem mēs ejam? Atveriet acis! Šis nav pareizais ceļš!” Bet es esmu viena, labākajā gadījumā - neliela domu biedru grupiņa, kas augusi ģimenē, kur vienmēr mīlēja ir zeme un augstu vērtēts darba tikums. Es nebraukšu laimi meklēt uz svešām zemēm, jo tur jau tās nav! Es gribu dzīvot savā brīvajā un neatkarīgajā Latvijā! Priecāties par zilajiem jūras ceļiem, paļauties uz zinošu un augšupejošu Latvijas valdību, iegūt labu izglītību un strādāt savas valsts un ģimenes labā. Bet tādi mēs, latvieši, esam bijuši visos laikos, emigrējuši gan piespiedu, gan labprātīgi uz svešām zemēm. Cits vairāk, cits mazāk cīnījies par savas zemes labklājību, bet, tikai kopā darot labas lietas, mēs spēsim ”celt” savu valsti. Mūsu tautas spēcīgās saknes no smagās Latvijas zemes nebūs nevienam viegli iznīdēt - ne ar varu, ne ar viltu!

Ance Millere, 11. klases skolniece

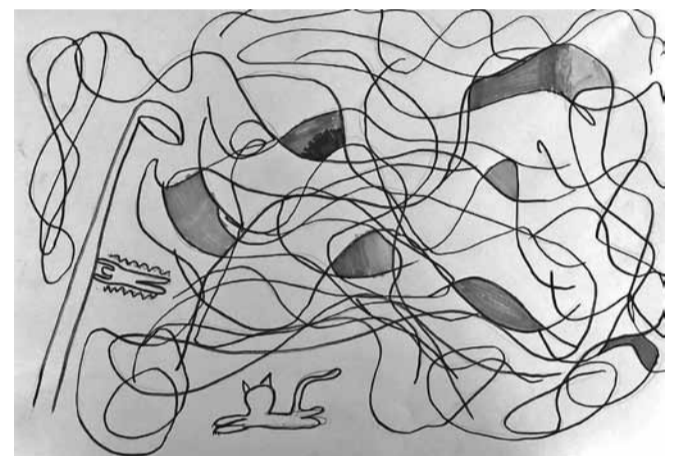
“Senči, es un mana valsts”

Laiks paskrien vēja spārnēm. Gadi iet uz priekšu un ne-Man ir paveicies. Es esmu laimīgā. Man nav jādzīvo tā, kā dzīvoja mani vecāki, manu vecāku vecāki un viņu priekšteči. Es esmu piedzimis jau brīvā, neatkarīgā Latvijā, un, lai gan pastāvēšanas laikā Latvijas iedzīvotājiem ir nācies izturēt dažādas ekonomiskās svārstības un cita veida grūtības, es nekad un nevienu reizi savā dzīvē neesmu no rīta modusies ar domu, ka vakarā mana ģimene var būt pazudusi, visa mana piederība atņemta un es varu attapties ceļā uz svešu zemi, no kuras varu neatgriezties. Bet diemžēl šādas un vēl lielākas ciešanas bija jāpiedzīvo latviešiem, kuri dzīvoja laikā, kad Latvija kā neatkarīga valsts bija tikai tāls sapnis.

Pirms 100 gadiem pasaule bija daudzos veidos atšķirīga no tas, kādā tagad mitināmies. Pirmā lielā atšķirība - tehnoloģijas. Mums tās ir, tajos laikos - nebija vai arī bija diezgan primitīvā stāvoklī. Datori, telefoni, televizori un internets ļauj mums saņemt visu informāciju, ko izliek publiskai apskatei. Agrāk, kad informācijas izplatība lielā mērā balstījās tikai uz avīzēm, pastu un radio, tās plūsma nebija tik intensīva,

Klusā daba ar tulpēm.
Laura Lapiņa, 7. klases skolniece.

Marta Beāte Zosāre, MMS K 1. kurss.

un tad pastāvošajai iekārtai interesēja savas “patiesības” izplatīšana. Un cilvēki, kuri no visām malām saņēma melus, gribēja dzirdēt patiesību. Laikā, kad bijām Padomju Savienības sastāvā, valdība visu laiku izplatīja nepatiesas ziņas, kas “uzgleznoja” valsti labākā gaismā, nekā tā patiesībā bija. Visa pasaule redzēja to, ka zem smagās melu kārtas, kas bija lasāma laikrakstos un žurnālos, slēpās skumja patiesība - pār mums valdīja ar dzelzs dūri, un dzīve it nemaz nebija rožaina, dzīvojot zem sveša karoga. Iedzīvotāji vēlējās patiesību, vēlējās brīvi lasīt ziņas no visas pasaules, kurās nebūtu redzams valdības korigējošais pirksts. Viņi vēlējās klausīties rokmūziku atklāti, nevis slepus un baidīties, ka kaimiņš nosūdzēs viņa rīcību. Un es jūtos tik neizsakāmi laimīga, ka, dzīvojot šajā demokrātiskajā valstī, man ir iespēja piekļūt internetam, man ir iespēja iegūt visu pasaulei pieejamo informāciju, lasīt to un izdarīt pašai savus secinājumus par situāciju pasaulē, nevis ļauties, lai kāds cits to izdara manā vietā. Es sagaidu to, ka valdība nemēģinās man pierunāt pilnas ausis ar meliem, bet neesmu naiva un neuzticos visam, ko viņi man stāsta.

Un, protams, visi grib brīvību. Ticības brīvību, vārda brīvību, fizisko brīvību. Un arī tā man ir lielā mērā dota. Tiem, kas dzīvoja šeit pirms manis, sava brīvība bija jāizrauj vilkiem no zobiem. Noteikti bija reizes, kad likās, ka tā ir saplosīta un neesoša, sen nokļuvusi vilka vēderā, no kuriens to nav iespējams atgūt. Bet kaut kā viņiem tomēr tas izdevās. Cena par brīvību bija milzīga, bet tas bija to vērts. Es varu tikai apbrīnot drosmi, izturību un spēcīgo dzīvotgribu, ar kādu bija apveltīti mani priekšteči. Es nesagaidu brīvību. Es ar to rēķinos. Mana brīvība ir manas tiesības, tikpat noteikta kā saule debesīs. Un man tā ir tāpēc, ka tie, kam tās nebija, bija pietiekami izmisuši un iedvesmoti, lai par to cīnītos.

Tāpēc es no valsts sagaidu to, ko, manuprāt, sagaida liela daļa cilvēku. Es sagaidu to, ka man būs stabila darbavieta ar labu algu, par ko varēšu samaksāt rēķinus un nopirkt nepieciešamo komfortablai dzīvei. Es sagaidu to, ka man būs vieta, kur iegūt izglītību. Sagaidu arī to, ka man tiks dota iespēja mīlēt kuru cilvēku vien vēlos un apprecēties, ar ko vēlos, un ka mana valdība nodrošinās to, ka šī laulība ir leģāla un īsta, un pastāvoša. Lai gan paliksim pie pamatiem. Pat mūsdienīgiem cilvēkiem dažreiz ir grūtības pieņemt citu skatupunktu gadījumos, kad viņu viedoklis ir atšķirīgs.

Nobeigumā vēlos teikt, ka esmu mūžīgi un neizsakāmi pateicīga visiem tiem cilvēkiem, kuri piepildīja manu senču sapni par neatkarīgu Latvijas valsti, un deva man tādu dzīvi, kuru tagad varu ar prieku dzīvot.

Marta Simona Štīla, 11. klases skolniece

Koris ar daudzām balsīm

“Mēs esam interesanti, jo esam ļoti dažādi. Es esmu izvēlējusies iet šo ceļu, jo gribu būt savādāka. Es vēlos, lai mēs pieņemtu cits citu, tādus, kādi mēs esam, un nenosodītu tos, kuri dara mazliet savādāk. Katram ir ideja un katram ir doma par to, kā viņš dzīvos tālāk.” Ilze Mailīte.
Pirmssvētku nedēļā skolēnu uzdevums bija noskatīties video “Koris ar piecām balsīm” un izteikt viedokli par Ērgļiem vai dzimto pusi, cilvēkiem, Latviju, tās vērtībām!

Mans iedvesmojošais stāsts

Man patriotisms pavisam noteikti ir viena no prioritātēm dzīvē. Tas, ka Latvija vēl joprojām ir viena no zaļākajām valstīm pasaulē, ņemot vērā to, ko tā ir pieredzējusi, ir vienkārši neticami.

Manuprāt, mums vajadzētu biežāk svinēt Latvijas dzimšanas dienu, jo, būsim reāli, mūsu valsts ir pelnījusi ko vairāk kā talku vai dzimšanas dienu vienreiz gadā. Pateicoties šai valstij un drosmīgajiem cilvēkiem, kas cīnījās par to, mēs tagad varam elpot brīvi, neuztraucoties, ko citas valsts valdība būs izlēmusi mūsu vietā. Ikkatra lieta, kas Latvijā ir veidota, ir veidota ar mīlestību pret mūsu valsti. Pat Latvijas karogs radās, jo kāds drošsirdis mīlēja savu valsti savādāk nekā citi, stiprāk nekā citi.

Ērgļi - mana dzimtene. Lai gan es neesmu nekad dzīvojuši Ērgļos, uzskatu, ka arī būt daļai no tā novada, ir liels lepnums. Mums, latviešiem, vēl vairāk - ērgļeniešiem - vienmēr patīk darīt pa savam, bet tieši tas mūs padara īpašus, mēs nekaunamies no tā, kas patiesībā esam.

Gadi iet, un arī savas valsts vērtības mēs ar katru dienu apzināmies arvien mazāk. Jā, tas ir skumīgi, bet vai patriotisms latviešiem nav asinīs? Tieši tā, lai arī cik necienīgi reizēm sanāk izturēties pret savu valsti, dziļi sirdī mēs to mīlam un mīlēsim.

Es ar lepnumu varu teikt - esmu jaunsargs! Šo izvēli nevienu reizi savā dzīvē neesmu nožēlojusi, lai arī cik grūti reizēm nebūtu nest to 5 kg smago mugursomu vai brist pa visiem iespējamajiem dubļiem un purviem. Mūs tomēr visus kopā tur vienotība un tas, kā varam apvienoties un kopā kaut vai kalnus gāzt.

Jā, šis ir manas 4. maija pārdomas. Un es visiem novēlu atbalstīt savu dzimteni. Lai arī cik muļķīgus lēmumus mēs reizēm pieņemam, tās vienmēr ir bijušas un būs mūsu mājas, kur varam atgriezties jebkurā laikā.

Aivija Putniņa, 8. klases skolniece

Ērgļi

Ērgļi - lieli, spēcīgi plēsīgie putni. Bet nav runa tikai par putniem. Vidzemē ir tāds mazs novadiņš - Ērgļi, kuru daži no mums sauc par mājām. Jā, tas ir maziņš. Un, jā, te nav īsti izaugsmes iespēju, bet ērgļeniešiem tā ir pati mīļākā un siltākā vieta uz pasaules. Arī man. Pat ja es, kad izaugšu, dzīvošu citā pasaules malā, es šeit vienmēr atgriezīšos, jo nekur nav tik labi kā mājās. Nekur nav tik labi kā Ērgļos.

Šodien es gribētu runāt tikai par pozitīvām lietām, jo pasaulē ir tik daudz negatīvisma un naida. Tādēļ šodien mēs runāsim tikai par Ērgļu dotajām iespējām un plusiem. Mīnusos atliksim uz citu reizi.

Es gribētu sākt ar to, ka šeit visi cits citu pazīst un rūpējas cits par citu. Pat ja tā reizēm neliekas. Tā ir! Mēs esam kā viena liela, smaidīga ģimene. Un par to var pārliecināties, atnākot uz kādu izstādi, kur tiek pārdoti vietējo cilvēku izgatavotie rokdarbi. Tur vienmēr kāds ir, apskatās un kaut ko nopērk.

Jauniešiem ir pulciņi, kuros izpaust savus talantus. Kā, piemēram, teātra pulciņš, kur var nostiprināt aktiermākslu,

Evelīna Šmite, 6. klases skolniece.

dažādi sporta pulciņi, kur var kārtīgi pasportot, un koris, kur var dziedāt, cik skaļi vien sirds vēlas. Arī kultūras namā ir iespēja aust, kas, manuprāt, ir ļoti jauki. Cilvēki var iemācīties ko jaunu un attīstīt savas prasmes.

Ir arī “Kores” konditoreja, kur var gardi paēst, un konditoreja “Naškotava”, kur var nopirkt pašceptu maizi, pīrādīņus un citus gardumus. Nevar aizmirst par divām nozīmīgām vietām pie Ērgļiem. Rūdolfa Blaumaņa memoriālais muzejs un Kaļva jeb Tanka kalns, kur kādreiz stāvēja padomju tanks T-34. Tas šajā vietā atradies no 1974. līdz 90. gadiem. Vecā objekta dēļ šo kalniņu dēvēja par Tanka kalnu. No tā paveras lielisks skats uz Ērgļiem. R. Blaumaņa memoriālais muzejs „Braki” dibināts 1959. gada 10. maijā. Visas ēkas ir restaurētas un veidotas tā, kā tas ir bijis rakstnieka dzīves laikā.

Ērgļi ir mazi, bet iespēju daudz. Šeit ir gan skaisti dabas skati, gan skaisti cilvēki - gan iekšēji, gan ārēji. Šis ciematīņš vienmēr būs mana mīļākā vieta uz visas pasaules.

Estere Caune, 8. klases skolniece

Manas mājas - Ērgļi

Ar piemiegtu vienu aci pār mazo puskalniņu var redzēt, kā Ērgļu daba jau sauc. Šī daba! Tā ir tik neitrāli skaista, kurā var dzirdēt sevi. Šeit, Ērgļos, daudz vairāk laika var pavadīt ārpus sienām, īpaši, kad ir labi laikapstākļi. Viss ārā sauc spēlēties! Viena otra čaklos darbus redzēt var - kā nobriest pirmie augļi, parādās pirmās zemenes dobēs.

Šeit pilnībā savādāka garša un smarža valda. Izbaudīt svaigi pļautas zāles un siena gubu smaržu, un visus saulrietus, un saullēktus redzēt var. Ik katru vasaras rītu sienāžu dziesmas modina jaunai, rosīgai dienai. Pie pašas pagasta mājas atrodas skaists dambis, kas vienmēr lutina ķermeņi ar savu maigo un dziedinošo spēku.

Ērgļos ir daudz vairāk laika smieklēm un priekam. Nav ne maz iespējams nepriecāties par svaigi gatavotu uzpūteni no paša dārza zemenēm vai vienkāršu kopā pabūšanu ar tuvujiem. Te viss kluss, te viss smaida, te viss dziedina. Ja rokām tīk, prātam gribas, te vienmēr var atrast ko jaunu sev. Šeit visi esam saliedēti, it īpaši Jāņu vakarā, kad katrs iejūtamiem īsta latvieša lomā, šeit visas sievas tevi apdziedās un smaidu sejā dos.

Ērgļi, ak, cik šeit ir skaisti!

Patrīcija Dance, 5. klases skolniece

Ceļojums pa Latviju

Mana dzimtā vieta ir Koknese. Mīļākā vieta, kur mana ģimene devās garās pastaigās, ir Likteņdārzs. Šeit var atpūsties no ikdienas. Izstaigāties, izskrieties, uzkāpt akmens krāvumos un izbaudīt dabas skaistumu. Ir interesanti redzēt, kā mainās Likteņdārzs, pateicoties daudziem Latvijas iedzīvotājiem. Ieteiktu katram kaut vienu reizi dzīvē aizbraukt uz turieni.

Bieži braucu uz Jūrmalu, tur dzīvo mana vecmāmiņa. Tur gaiss ir pavisam savādāks. Vienmēr saku: „Tagad saelposimies jūras gaisu!” Staigāt pa Jūrmalas baltajām smiltīm neaptur ne stiprie vēji, ne lieti. Tā ir bauda manām pēdām. Ejot gar jūru, šķiet, ka varētu iet bezgalīgi, nejutot nogurumu.

Dodoties tālāk uz Kurzemi, paveras lieli līdzenumi. Liekas, ka tur ir vienīgā vieta, kur esmu redzējusi tik plašas ābeļu, ķiršu, ogulāju audzes. Šķiet, ka Kurzeme ir augļu un ogu dzimtene.

Ceļojot tālāk uz Latgales laukiem, Latgalei varētu piedēvēt neskartās dabas titulu. Tā ir viszaļākā vieta Latvijā. Liekas, ka laiks šeit apstāties, cilvēki ir ļoti laipni, viesmīlīgi. Sajūta ir tāda, ka šeit neviens nesteidzas. Dzīve rit lēnām, mierīgi, bez liekiem satraukumiem. Uz turieni var doties, lai atpūstos no apkārtējās pasaules, sakārtot savas domas.

Un tā, atgriežoties Vidzemē, kur es tagad dzīvoju. Vidzeme ir viskalnainākā vieta Latvijā. Man patīk šie kalni un ielejas, upes un ezeri, dabas daudzveidība. *Šī ir vieta, kur es patiešām jūtos labi.*

Ikvienam cilvēkam ir sava vieta uz šīs zemes, kur viņš jūtas harmonijā ar sevi. Katram Latvijas zemes gabaliņam ir savs skaistums un ar kaut ko tas iedvesmo.

Samanta Dardete, 5. klases skolniece

Mana dzimtene - Latvija

Pasaulē var atrast daudz skaistu vietu - vietu, kuras apbur ar savu skaistumu. Tādus pasaules dārgakmeņus mēs redzam daudzās fotogrāfijās, mēs mēdzam tās pielikt pie sienas. Un varam apbrīnot, cerēt, ka kādreiz tur nokļūsim. Tas nav nekas nosodāms, jo katra vieta uz pasaules ir īpaša, bet viena būs sirsniņā vistuvākā - tava dzimtene.

Latvija man vienmēr ir bijusi tuva un mīļa, jo šeit ir viss mans dārgais - ģimene, draugi un vieta, kur uzaugu - Ērgļi. Ērgļi ir mana dzimtā puse, šeit ir paslēpušās daudz skaistu atmiņu, kuras nekad neaizmirsīšu. Agrāk teicu, ka vēlos ātrāk prom no Ērgļiem, bet, jo vairāk es aizdomājos, saprotu, kur gan citur, ja ne šeit, es varu vērot saulrietu no Tanka kalna, braukt ar velosipēdu uz Briežkalnu un klāt piknika galdam pie Vecmuižas ezera. Šīs vietas man uzjundī patīkamas emocijas, smieklus. Man patīk dzīvot Ērgļos, jo, kaut gan šis ir maz novadiņš, lieliskas aktivitātes tu vienmēr te atradīsi. Es priecājos, ka katru gadu Ērgļos notiek novada svētki, tie patiešām ir īpaši. Šajos svētkos ērgļenieši ir sa-

9. Anda Andriksone, 7. klases skolniece.

liedēti, to var redzēt gan kopīgajās aktivitātēs, tirgos, gan koncertiņos. Ērgļi, manuprāt, ir atpazīstami visā Latvijā, jo kā gan citādi. Mēs lepojamies, ka tieši šeit ir dzimis, audzis un aprakstījies Ērgļus savos darbos Rūdolfs Blaumanis, kā arī Ērgļi ir atpazīstami ar brāļiem Jurjāņiem. Protams, lai cik tev tuva ir tava dzimtā puse, to nevar izzināt līdz galam, mēs to iepazīstam, iemīlam laika gaitā, tāpat kā savu dzimteni.

Latvija, lai gan tik maza, tomēr liela un spēcīga katra latvieša sirdī. Es varu droši teikt, ka lepojos ar savu valsti, jo par latviešu sasniegumiem var dzirdēt malu malās. Kurš gan nav dzirdējis par sportistiem, kas izcīna zelta medaļas, dziedātājiem, kas nes Latvijas vārdu pasaulē. Manuprāt, mēs patiešām varam būt lepni, ka dzīvojam Latvijā, jo tā ir piedzīvojuši daudz grūtību, bet joprojām ir stipra, jo tādu to padara latviešu tauta ar savu varonīgumu un drosmi. Kā citātā vēstītis “zvaigznes nevar spīdēt bez tumsas”, to es varu attiecināt arī uz Latviju. Jautājot, kas Latviju padara īpašu, nevaru nepieminēt tās vērtības - Dziesmu un deju svētkus, kas sapulcina Latviju dziesmās un dejās, tautastērpi, tradīcijas. Latviešu tradīcijas man vienmēr asociējas ar Jāņiem, jo tie ir mani mīļākie svētki gadā. To iemesls ir radu sanāksšana, kopīgu dziesmu dziedāšana, vainagu pīšana un ugunsкура kurināšana.

Mēs katrs sirdī esam Latvijas patrioti, jo šī vieta ieņem īpašu vietu, tāpat kā ģimene. Tādēļ es patiešām cieņu cilvēkus, kas ar godu pret to izturas. Latvijas 100 gadu jubilejā latviešu tauta īpaši aizdomājās par mūsu valsts grūto ceļu, tādēļ mums katru dienu būtu jāsaņem paldies, ka mums ir sava valsts - savas mājas. Lai arī kur ceļi mani aizvedīs nākotnē, Latvija būs tas pasaules stūrītis, kas vienmēr mani sauks mājās.

Santa Kalniņa, 8. klases skolniece

Mana Latvija

Mana Latvija ir veidota no tautas darbiem un nedarbiem, no tautas dziesmām, teikām un dejām, tautas asarām un ciešanām, no zemes skaistuma un arī postažas. Mana Latvija ir kā bišu strops, kurā katra bite nes savu pieniesumu kopīgajam labumam. Bet bišu stropā ir arī trani, kuras darba bites aprūpē un apgādā, tie ir vairāk patērētāji nekā labuma devēji. Tā ir arī manā dzimtajā pusē Jumurdā. Tur ir skaistākie kalni, mirdzošākie ezeri, zaļākie meži un lauki, un zilākās debesis! Un cilvēki Jumurdā ir kā bites - gan čakli, gan darbīgi, gan arī atrodas pa kādam sliņķim un dīkdienim.

Vislabākais jumurdietis bija mans vecvectēvs Jānis Dreimanis. Čakls darbos, svētkus pavadīja ar dziesmām, īsts Latvijas patriots. Piedalījies barikādēs, Baltijas ceļā, pieredzējis pirmās Latvijas laikus, cīnījies par Latvijas Valsts atjaunošanu, izjutis Otro pasaules karu, padomju laikus. Noglabājis un atjaunotajā Latvijā viens no pirmajiem atkal mastā pacēlis Latvijas Valsts karogu! Viņš zināja tik daudz stāstus un nostāstus! Mana Latvija sākas ar mani. Ar manu cieņu pret manu zemi un tās cilvēkiem. Tāda ir mana Latvija.

4. maijs ir Latvijas Neatkarības atjaunošanas diena. To var uzskatīt arī par Latvijas otro dzimšanas dienu. Kā iepriekš jau rakstīju, ka Latvija sākas ar katru no mums, tad mana izvēlēta dziesma arī ir par ikkatras meitenes un zēna mīlestību pret savu zemi kā vārdos, tā arī darbos. Tikai visi kopā mēs veidojam Latviju. Zeme bez stipriem cilvēkiem vēl nav valsts! Lai Latvijai saules mūžs!

Kristers Zeimuls, 5. klases skolnieks

Redaktors: Samanta Ungure 7.kl., Alīna Muša 7.kl.

Ērgļu bibliotēkas ziņas

Bibliotekārie pakalpojumi

Sākot ar 2020. gada 13. maiju, Ērgļu bibliotēkā ir atsākta bibliotekāro pakalpojumu sniegšana klātienē, ievērojot Kultūras ministrijas izdoto 2020. gada 12. maija rīkojuma Nr.2.5-1-64 "Par sociālās distancēšanās nodrošināšanu bibliotēkā" izpildi.

Bibliotēkas darbība tiek atsākta saskaņā ar sanitāro protokolu bibliotēku darbībai.

SANITĀRAIS PROTOKOLS*
BIBLIOTĒKU DARBĪBAI

Distance starp apmeklētājiem - 2 metri
(Izņēmums - personas, kuras dzīvo vienā mājā/mācību telpā)

Maksimālo apmeklētāju skaitu nosaka bibliotēka - viens apmeklētājs uz 4m² platības, bet ne vairāk kā 25 apmeklētāji, ja telpu platība ir zem 1000m², un ne vairāk kā 50 apmeklētāji, ja telpu platība ir virs 1000m²

Katra bibliotēka lemj par tās sniegtajiem pakalpojumiem (grāmatu izsniegšana, datoru izmantošana, uzturēšanās lasītavās u.c.)

Krājuma vienības pirms bibliotēkas apmeklējuma ieteicams rezervēt

Ja ir slimības simptomi vai noteikts pienākums ievērot pašizolāciju/mājas karantīnu, aicinām neapmeklēt bibliotēkas; bibliotēkas drīkst neapkalpot personas ar slimības pazīmēm

Bibliotēkas nodrošina iespēju ievērot roku higiēnu

Bibliotēkas var noteikt citus papildu drošības pasākumus

*Nāvē, kādā kultūras institūcijā darboties ievērojot sociālo un fizisko distancēšanos pasākumi un pasākumu norises vietu dezinfekcijas prasības.

Ievērojot rīkojuma prasības Ērgļu bibliotēkā:

- ✓ pirms bibliotēkas apmeklējuma lūgums **sazināties ar bibliotēku par bibliotēkas apmeklējuma mērķi un laiku, izmantojot e-pastu vai telefonu** (apmeklētāju plūsmas regulēšanas nolūkā);
- ✓ apmeklētāju plūsmas organizēšanai bibliotēkā tiek izmantota atsevišķa ieeja un izeja;
- ✓ bibliotēkas telpās vienlaicīgi var atrasties **līdz 5 bibliotēkas lietotāji** (t.s. līdz 2 lasītājiem lasītavas zonā, ilgi neuzkavējoties), **ievērojot 2m distanci** vienam no otra un bibliotēkas darbiniekiem;
- ✓ grāmatu apmaiņa tiek nodrošināta, ievērojot prasību par apmeklētājiem izsniegto krājuma vienību karantīnu;
- ✓ **iepriekš piesakot, ir pieejama** datoru, kopēšanas, drukāšanas, skenēšanas iekārtu izmantošana (lūgums šos pakalpojumus izmantot tikai steidzamos un neatliekamajos gadījumos);
- ✓ iespēju robežās krājuma vienības - **grāmatas, periodiskos izdevumus, CD, DVD - pirms bibliotēkas apmeklējuma rezervēt, izmantojot elektronisko katalogu, e-pastu, telefonu.**

Aicinām būt atbildīgiem, izvērtēt savu veselības stāvokli un neapmeklēt bibliotēku, ja ir elpceļu infekcijas slimību simptomi, kā arī, ja ir noteikts pienākums ievērot pašizolāciju, mājas karantīnu vai stingras izolācijas nosacījumus. Bibliotēkas darbiniekiem ir tiesības personām ar elpceļu infekcijas slimības pazīmēm liegt ieeju bibliotēkā, aicināt atstāt bibliotēku, rekomendējot doties uz mājām un sazināties ar savu ģimenes ārstu.

Jaunāko informāciju par bibliotekāro pakalpojumu izmantošanas iespējām meklējiet Ērgļu novada pašvaldības mājas lapā: www.ergli.lv, kā arī www.facebook.com/ergli.biblioteka Ērgļu bibliotēkas profilā.

Saziņai: e-pasts- erglibiblio@inbox.lv; tāl.nr.64871430
Darba laiks: P.-Pk. 10.00- 18.00; Se. 9.00-14.00, Sv. - slēgts

Jaunākais Ērgļu bibliotēkā

Jaunākās grāmatas:

Daiļliteratūra abonementā:

- Dz. Žuravska "Nepabeigtā portreta noslēpums"
- A. Mariņina "Nepabeigtais kvests" 1. sējums
- E. Nurebeka "Saki, ka tu esi mana"
- J. Jakovļeva "Sarkanā zirga savaldīšana"
- D. Judina "Slazdā"

- Zelta "Stāstiņi pieaugušiem puīšiem"
- J. Joņevs "Tigeris"
- K. Slotere "Tiklā"
- G. Punkstiņš "Traģēdijas purvā dzimis"
- Č. Apdullajevs "Veneras otrā piedzimšana"
- N. Roberts "Vētrainais mājupceļš"
- D. Zoldnere "Algotņi" (Vakara romāns)
- D. Butrima "Bezgrēcīgās kūkas" (Vakara romāns)
- E. Kūlis "Iezīmētie"
- O. Karlēna "Kalendāra meitene 2. Aprīlis - Jūnijs"
- E. Pataki "Karalienes liktenis"
- Dž. Silvere "Lidijas Bērdas divas dzīves"
- M. Obama "Izaugt"

Nozaru literatūra abonementā:

- N. Morozova, T. Ivaščenko "Meitene hameleons"
- P. Džordāno "Sērgas laikā"
- V. Voins "Terorisms"
- "225 zināmu un piemirstu dziesmu vārdi"
- "40 dialogi. Skolēnu pašizpaušme teātra mākslā"
- "500 ceļojumi visai dzīvei"
- H. Montgomerija "Brīnumu laiks"
- "Cāļa zupa dvēselei. Iekšējā spēka meklējumos"
- I. Dānīle, D. Meiere "Lielā Latvijas sēņu grāmata"
- A. Apine Hermāne "Aušanas tehnikas Latvijā"
- I. Ančevska "Latviešu dziedāšanas tradīcijas"
- E. Barreta "Socializēšanās rokasgrāmata latvietim"
- I. Lemešonoka "Vecāku atbalsts bērnam veiksmīgas karjeras veidošanā. Rokasgrāmata skolotājiem un vecākiem."

Dzeja:

- T. Skrīna "Mini"
- K. Apškrūma "Mīlumvārdi. Apsveikumi, vēlējumi"
- M. Laukmane "No rīta uz rītu" (dzeja un plīvojumi)
- M. Laukmane "No zila gaisa" (dzeja un plīvojumi)
- L. Briēdis "Rondeles"
- S. Ratniece "Šķietami kļusu"

Grāmatas bērniem:

- R.R. Rasela "Nikijas dienasgrāmata 13. Ne pārāk laimīga dzimšanas diena"
- A. Goba "Sīki, jautri kukaiņi"
- M. Hai, T. Juhani "Šausmu veikaliņš un briesmīgais kutināmais pulveris"
- A. Kivirekhs "Tilda un putekļu eņģelis"
- "100 veidi, kā tu vari palīdzēt zemei"
- A. Staka "Apsēna piedzīvojums"
- B. Berants, V. Kvieskaite "Bubuļbailes"
- A. Balts "Bzzz pasakas"
- "Cālītis skaita līdz 5"
- "Dinozauri. Mazie pētnieki"
- "Kosmos. Mazie pētnieki"
- "Iepazīstam savu ķermeni"
- Dž. Kinnijis "Īsta drauga dienasgrāmata. Roulija Džefersona grāmata"
- E. Gulbe "Koko un Riko niekojas"
- E. Gulbe "Koko un Riko sapņo par vasaru"
- A. Štefensmeijers "Līzelote negrib mazgāties"

Grāmatas jauniešiem:

- M. Kastena "Glābiet mani"
- A. Felkera "Kas notika pirms "Reiz bija"
- Dž.K. Roulinga "Harijs Poters un Azkabanas gūsteknis"

Informāciju sagatavoja **Kaiva Bukovska**

Lasīšanas ekspertiem!

Ērgļu bibliotēkā visu paaudžu grāmatmīļiem jau ir pieejama lasīšanas veicināšanas programmas "Bērnu/Jauniešu/Vecāku žūrijas 2020" grāmatu kolekcija. Mūsu mērķis - sekmēt lasītprasmi, rosināt diskusijas par un ap grāmatām.

Ik gadu lasīšanas veicināšanas programmas "Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija" vērtējamo grāmatu kolekciju veido pieredzes bagāti bērnu, jauniešu literatūras eksperti. Grāmatas ir sadalītas piecās grupās pēc lasītāja vecuma - bērnu un jauniešu žūrijai katrā no vecumposmiem (5+, 9+, 11+, 15+) tiek piedāvāti seši latviešu autoru oriģināldarbi un ārzemju autoru darbu tulkojumi, savukārt vecāki līdztekus četrām pieaugušo grāmatām pēc izvēles lasa un vērtē arī divus darbus no bērnu un jauniešu literatūras. Dalība lielajā lasīšanas maratonā ir lieliska iespēja vienot dažādas paaudzes kopīgā lasīšanas piedzīvojumā - dzīvot līdzīgu grāmatu varoņiem un emocionāli bagātināt sevi, dalīties iespaidos un rast domubiedrus ne tikai ģimenē, bet arī citu lasīšanas ekspertu vidū.

Iesaistīties lielajā lasīšanas maratonā jau ir iespējams: Saazinies ar Ērgļu bibliotēkas bibliotekāri un uzzini, kā vari piedalīties "Bērnu/ Jauniešu/ Vecāku žūrijā 2020" un saņemt grāmatas lasīšanai un vērtēšanai.

Lasi un vērtē!

Informāciju sagatavoja
Inga Razenovska

Jaunumi Jumurdas bibliotēkas grāmatu plauktos

Cerot uz drīzu tikšanos klātienē, bibliotēkas lasītājiem ir iegādāta jaunākā marta/ aprīļa mēnešos izdotā literatūra.

Egle J. "Dzimšanas diena" - grāmatā apkopoti astoņi stāsti. Pirmā plāna tēli ir sievietes vecumā no sešiem līdz septiņdesmit gadiem - viņu iekšējā pasaule kā ārējo notikumu atspulgs.

Butrima D. "Bezgrēcīgās kūkas" - kas notiek, kad kūku cepšanas konkursam gatavojas ne tikai pieredzējušas cepējas, bet arī tādi neprāšas kā automehāniķi Eižens un Jūlijs. Romāns ieguvis 3. vietu Vakara romānu konkursā.

Žuravska Dz. "Nepabeigtā portreta noslēpums" - jauns dizainers vecas muižas bēniņu pašobelē atrod portretu, un tas raisa atmiņas un nojausmas par kaut ko līdzīgu pieredzētu savā dzīvē.

Kūlis Ē. "Iezīmētie" - grāmatas literārie varoņi mīl un nīst, joprojām baidās no izsūtījuma, nodod un šantažē, cer un tic, gaida brīvības brīnumu drūmajos pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados.

Auziņš A. "Astotais bauslis" - šis bauslis brīdina nedot nepatiesu liecību pret savu tuvāko. Pat sīka nodevība ietekmē likteni. Un, kad cilvēku pazaudējam, tikai tad sākam viņu novērtēt. Naidam nepietiek vietas, ja mīlestība ir liela.

Paukšs H. "Eņģeļu medības" - romāns kā pasakas parodijs par Pelnrušķītes un prinča stāstu, ar labu ironijas devu par tradicionālajām attiecību klišējām un laimīgām beigām - visi "pareizi" apprecas un dzīvo laimīgi un bagāti.

Judina D. "Slazdā" - līdztekus kārtējām noziegumu izmeklēšanām kāds zaudē ne tikai pierastās ērtības, bet arī draugus, kāds beidzot nolemj ļaut vaļu ilgi slēptajām jūtām, bet kāds sāk dzīvi no jauna. Katram ir savi slazdi, no kuriem jāizkļūst.

Laukmane M. "No rīta uz rītu" - starp visu citu, kas ar cilvēku notiek, dzīvojot laiku no rīta līdz rītam, ir kaut kas tāds, kas bez apstājas un izejamām dienām nāk līdzī un turpinās: dzīvība. Bet zināms, ka dzīvības laiks ir ieešana gan pa citu, gan pa paša uzietām un iemītām takām.

Mazvērsīte D. "Melnbaltās dziesmas" - daudzi 20. gadsimta komponisti, mūziķi un dziedoņi, kuri savulaik tika cildināti, tagad ir aizmirsti. Kādreizējās slavenības - no Alfrēda Vintera līdz Zigfrīdam Račiņam - varēsiet atcerēties šajā grāmatā.

Romantiku, ģimeņu noslēpumus, kaislības un piedzīvojumu savos romānos piedāvā ārzemju autores **Roberts A. "Vētrainais mājupceļš"** un **Nerebeka E. "Saki, ka tu esi mana"**.

Mazajiem lasītājiem jautrību un brīnumus atklās grāmatīņas "Apsēna piedzīvojums" un "Tilda un putekļu eņģelis".

Pēc māju grāmatu plauktu tīrīšanas bibliotēkas krājumā ir nonākušas iedzīvotāju dāvinātās grāmatas. Lai gan tās ir izdotas jau pirms kāda laika, taču lasītājus varētu ieinteresēt romāni: K. Vaita "Vēja čuksti stikla lauskās", L. Kristensens "Pusbrālis", Dž. Ostina "Prāta apsvērumi", K. Hanna "Lakstīgala". Praktiskās literatūras cienītājiem piedāvāju - I. Jurkāne "Dzīves garša", A. Ikšelis "Ceļojums mākslas pasaulē", G. Jangs "Storožņoj", A. Buiķis "Vai tas esi tu, vai kāds cits", "Cēsu grāmata" u.c.

Rakstot šo rakstu, vēl nezināju, kad bibliotēka būs atvērta klātienē apmeklējumiem, bet domāju, ka tagad, kad avīze ir nonākusi pie lasītājiem, tas jau ir iespējams. Sekojiet informācijai: www.facebook.com/Jumurdasbiblioteka un uz atkalredzēšanos bibliotēkā!

Sarmīte, t. 28741487

PIEMINAM MIRUŠOS:

Ilga Orupa
mirusi 68. mūža gadā;

Jānis Akmentiņš
miris 80. mūža gadā.

IZDEVĒJS – ĒRĢĻU NOVADA PAŠVALDĪBA

Adrese: Rīgas iela 10, Ērgļi, Ērgļu pag., Ērgļu nov., LV-4840, tālr. 64871231

E-pasts: info@ergli.lv. Materiālus apkopoja: I. Daugiallo.

Iespiests: SIA "ERANTE", Madonā, Saieta laukums 2. Datortipogrāfija. Ofsetspiedums. Metiens 1100 eksemplāri.

Par rakstu saturu, stilu un sniegtās informācijas precizitāti atbild autors.